PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК III БЕРЕЗЕНЬ — MARCH, 1962 ЧИСЛО 3

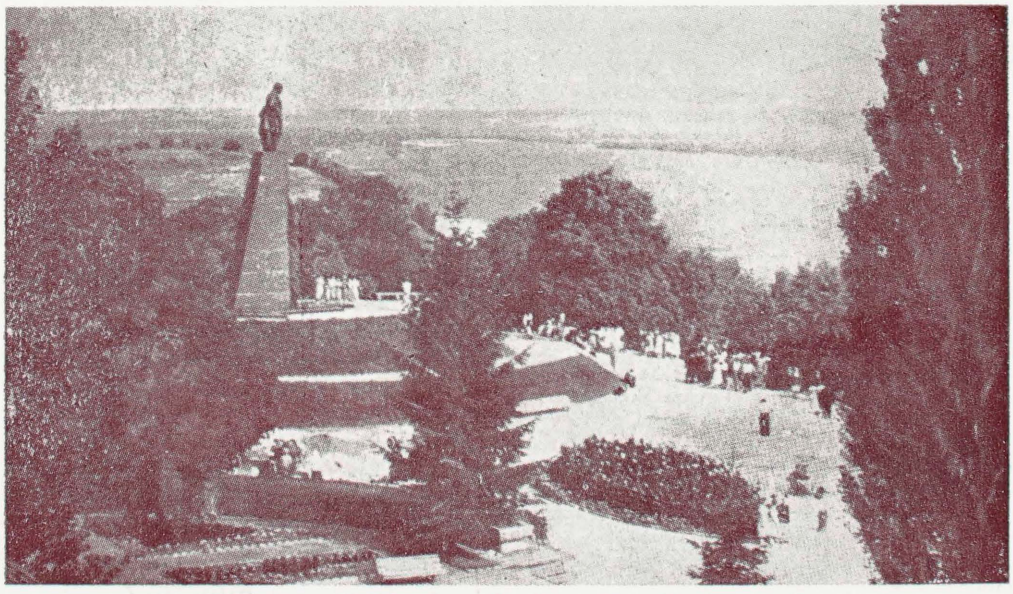

Памятник Т. Шевченкові в Каневі на його могилі.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК III — БЕРЕЗЕНЬ, 1962

Ч. 3 — Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редаґує Редакційна Колеґія

Редактор Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

MARCH, 1962 — VOL. III

Monthly Publication — No. 3

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

ЗМІСТ

Т. Шевченко — З поеми „Безталанний" .. 1
У поювілейнім Шевченківськім році 1
Др. М. Антонович-Рудницька — Про майстра, що різьбив епоху 2
Теодор Курпіта — М. Гарасовська-Дачишин — мисткиня краєвидів 5
Дмитро Міщенко — Сіверяни 6
Варвара Ґерега — Сон став дійсністю 13
Н. Когуська — Свято золотого ювілею..... 15
Признання в заслугах 17
У. Кравченко — В Шевченкові роковини ... 19
Д. Красицький — Коза дереза 19
Для господинь 20
Марія Лазарук і Тетяна Лазарович — Звіт провінц. з'їзду 22
Н. К. — Відійшла одна з перших 24
З громадської діяльности 25
Річні звіти відділів 29

ПРИ БУДОВІ ВЕЛИКОГО ДІЛА

Кожна людина знає, що преса є дороговказом для народу. Хто розбудовує її, заслуговує на велику пошану. А розбудовують її ті, що поширюють, чи то часопис чи журнал. Для нас є близький і дорогий наш журнал „Промінь". Всі ті, що здобувають йому нових передплатників, складають пресовий фонд, улаштовують імпрези на його потреби є тими будівничими, що вкладають свою цеголку у цю велику будівлю.

Ось що пише у своїм листі пані Емма Верхомин з Едмонтону про одну з таких будівничих:

„Пані Марія Руснак, діяльна і довголітня членка відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана в Едмонтоні належно оцінює „Промінь" і поширює його між своєю родиною. Минулого року вона запренумерувала журнал як подарунок для трьох внуків, трьох невісток і для своєї доньки. Цього року вона відновлює всі передплати і знов їх дарує своїм, своїй родині. Тим, пані Руснак стає гарним приміром для інших мамів та бабунь. Пані Руснак вповні розуміє значення друкованого слова і свідома своїх національних і родинних обовязків у вихованні молодшого покоління".

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Відділ ім. Княгині Ольги — Вінніпеґ, Ман. — 1
Пані А. Підвисоцька — Ст. Лорент, Кве. — 1
Пані Н. Криворучко — Гемилтон, Онт. — 1
Пані Е. Бублик — Кемсек, Саск. — 1
Пані К. Пасічняк — Вінніпеґ, Ман. — 1
Пані А. Звоздецька — Сенґудо, Алта. — 3
Пані О. Завісляк — Вінніпеґ, Ман. — 1
Пані М. Гавриш — Едмонтон, Алта. — 1
Пані М. Стечишин, Виннярд, Саск. — 2
Пані Котишин — Мирнам, Алта. — 1
Пані А. Конічковська — Содборі, Онт. — 2
Пані М. Квас — Торонто, Онт. — 1
Пані А. Стасів — Форт Вілліям, Онт. — 1
Пані Наталка Пелешок, Овкборн, Ман. — 1
Пані П. Матієшин — Овкборн, Ман. — 1
Пані О. Ойстрик — Кенора, Саск. — 1
Пані Тацюн — Форт Вілліям, Онт. — 1
Пані Паша Борис — Монтреал, Кве. — 1
Пані М. Мадюк — Саскатун, Саск. — 1
Пані Є. Охітва — Бімзвил, Онт. — 1
Добр. Слюзар — Монтреал, Кве. — 6
Пані А. Ґерич — Монтреал, Кве. — 1
Пані Д. Кук — Борнабі, Б. К. — 1
Пані Репка — Едмонтон, Алта. — 1

МІСЦЕ І ДАТА ВСЕКАНАДІЙСЬКОГО КОНҐРЕСУ

Комітет Українців Канади робить вже приготування до VII Всеканадійського Конґресу. Конґрес відбудеться знов у Вінніпеґу. Дата — 6 і 7-го липня, 1962 р. Місце Конґресу Роял Александра готель.

Окрема жіноча сесія, якої програму виготовляє Комітет Українок Канади відбудеться день скорше — 5-го липня в 7-мій годині вечора в Роял Александра готелі.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК III БЕРЕЗЕНЬ, 1962 Ч. 3

Т. Шевченко

О святая!
Свята батьківщино моя!
Як поможу тобі в одчаю, —
І ти закована, і я...
Скажу тиранам Божу волю, —
Не розуміють, не приймуть!
І на твоїм широкім полі
Камінням вісника поб'ють!
Знесуть високії могили
І понесуть із словом зла!
Тебе убили, розчавили
І восхвалить заборонили
Твої великії діла!
О, Боже сильний і правдивий,
В твоїй руці — життя і смерть —
Вдягни у славу свою твердь
І сотвори святеє диво —
Воскреснуть мертвим повели!
Благослови возстать собором
На подвиг новий і суворий —
На чин викуплення землі,
Землі, повитої в неславу,
Стократ политої криваво,
Колись преславної землі!

З поеми „Безталанний"

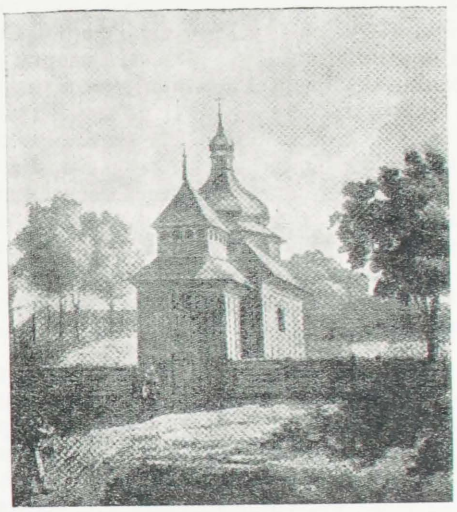

Т. Шевченко — Церква в селі Секуні біля Ковля на Волині.

У поювілейнім Шевченківськім році

Ювілейний Шевченківський рік, що закінчується в березні ц. р., був одним з найбільших в історії українців Канади. В тому році українці Канади своєю масовою участю у всеканадійському Шевченківському здвигові заманіфестували свою глибоку пошану для свого найбільшого генія і вірність його ідеалам.

Пройшли ми цей рік блискучо. В нашій памяті закарбувались ніколи незабуті образи, події. Відчуваємо ще гомін виголошених глибоких промов, які зворушували нас і ще сьогодні зворушують.

Цей рік побільшив видання творів Шевченка. З'явились і нові наукові праці, перевидано „Кобзар" Шевченка в різних видавництвах. А найбільшим досягненням була побудова памятника Шевченкові у Вінніпеґу — величавий монумент мистця скульптора Юрія Дарагана.

У звязку з відбутим ювілейним роком постали деякі нові проєкти на обріях. Одним з них побудувати мільйоновий Шевченківський Фонд, який має служити для дальшого піднесення нашої культури. Фонд цей заініціював Комітет Українців Канади. А реалізація його має стати тою потужньою силою, свідоцтвом нашої всенаціональної зрілости.

В З'єднених Державах Америки переводяться в життя пляни на побудову памятника Шевченкові у Вашінґтоні. Мистці скульптори готуються до конкурсу, виготовляючи моделі на памятник Шевченкові у Вашінґтоні. Проходитиме українське суспільство в Америці події здвигу не менш величаво, як у Канаді.

І ось такі, подібні величаві події були б не можливі, коли б наші сили не були згуртовані в організаціях. Лише організація має силу зберегти нашу майбутність і дати сильне, свідоме суспільство. Лише зорганізованою силою можемо зберігати і плекати ті високі ідеали нашого народу.

Ось так починаємо і ми наш поювілейний Шевченківський рік — починаємо його з великою вірою у нашу місію служити найвищим ідеалам нашого народу, прямувати далі дорогами громадської праці і нести в серці велику правду, що за неї страждав і її нам передав Шевченко.

Про майстра, що різьбив епоху

(З приводу виставки творів О. Архипенка у Вінніпеґу)

Небагатьом мистцям судилося започаткувати нову добу в розвитку світового мистецтва. Відчути нові ідеї, якими житиме майбутність і втілити їх у нові, досі небувалі, форми. Стати ніби межовим стовбом, що вказує напрям розвиткові нового стилю в певній ділянці мистецтва. І ось в процесі розвитку модерної скульптури таке переломове значення мала поява різьбаря-українця Олександра Архипенка. На початку нашого століття цей мистець порвав зв'язки з існуючими традиціями, напрямами й школами, що панували тоді в скульптурі та повернув її розвиток на зовсім нові шляхи. Значення Архипенка для скульптури порівнюють до значення Пікассо в малярстві.

Досить скупі дані, що їх маємо про біографію О. Архипенка, якось так тісно пов'язані з його творчістю, з різними її етапами й творчими досягненнями, що здається ніби його життя поза мистецькою творчістю не існує, або його не можна від мистецтва абстрагувати. Народився Архипенко 1887-го року в Києві. Від батька інженера-механіка одідичив нахил до експериментування, винахідливости та математичної точности; а від діда маляра — замилування до мистецтва. В роках 1902-1905 вчився у Київській художній школі та вже в 1906-му році відбулася перша виставка творів дев'ятнадцятилітнього юнака. Після цього деякий час працював у Москві, але не знайшовши там відповідного грунту для своїх ідей, виїхав 1908-го року до Парижу, де вже тоді почали шумувати нові течії в малярстві.

В ділянці скульптури у паризькій мистецькій школі панував всевладно вплив (ще живого тоді) Родена та його реалістично-імпресіоністичної школи. Архипенко уважав вияви цієї школи діяметрально-протилежними до своїх власних ідей, і тому після кількатижневих студій в Ecole des Beaux Arts, покинув цю інституцію та заглибився у вивчення різьбарства минулих віків у Люврському музею. — „Лювр це моя справжня і єдина школа" — каже майстер сам про себе.

Працюючи дуже інтенсивно, Архипенко улаштував кілька виставок своїх творів ще перед першою світовою війною. Між 1921-1923 роками вчив різьбарства у власній школі в Берліні. В цей час Архипенко вже мав великий успіх, його твори закуповують різні мистецькі ґалерії та приватні колекції. Ім'я його стає відоме у мистецьких колах цілого світу. 1923-го року він виїздить на постійний побут до Америки, де живе й досі. Тут викладав в кількох університетах та мистецьких школах, вів та веде ще й тепер свою власну студію у Ню Йорку.

Відзначаючи у 1958-му році п'ятдесятиліття свого творчого й незвичайно продуктивного життя, Архипенко нараховував сто десять вистав своїх творів по містах Европи та Америки. Праці його зберігаються в 50-тьох різних музеях світу та в багато більше приватних збірках. Про нього існує досить обширна література, що складається з монографій та загальних мистецьких видань. З нагоди 50-ліття творчости Архипенка вийшла монументальна книжка з репродукціями всіх його праць. Тексти до цієї книги складаються частинно з його власних теорій на теми мистецької творчости, а частинно з оцінок Архипенкових праць різними критиками. В кінці поміщено список його вистав, біографічні дати та інше.

**
*

В першій половині січня ц. р. Вінніпеґ мав рідку нагоду познайомитися з творчістю цього великого майстра на виставі улаштованій в мистецькій ґалерії з ініціятиви українського товариства абсольвенток Манітобського університету — Альфа Омега.

На виставці було 46 експонатів, що хронологічно охоплювали роки від 1909-1961. Між експонатами було 36 скульптур та 10 кольорових рисунків. Праці були розміщені з великим смаком, як найкраще на це дозволяло надто скромне помешкання місцевої ґалерії. Вистава показувала переріз багатогранної та різноманітної творчости Архипенка й давала повну уяву про нього як про невтомного експериментатора, пульсуючого ідеями винахідника, але передусім як про мистця великого й оригінального таланту.

Темою майже всіх творів Архипенка є жіноча фіґура. І дійсно, поза зовсім небагатьма портретами й композиціями, мистець лишається вірний цьому об'єкті майже без виїмку. Тут вже й виявляється небуденна сила творчої інвенції нашого майстра, що протягом

більш п'ятдесяти років працює над тим самим сюжетом і знаходить безліч різних проблем, різних підходів і трактування, шукаючи все нового вияву. І треба признати, що він завжди свіжий та цікавий.

Найстарші твори на виставі походили з-перед першої світової війни; вони були створені під час перебування Архипенка в Парижі. Опинившись у світовому осередку мистецького життя, молодий Архипенко захопився новим напрямком, що його якраз в той час започаткували в малярстві Пікассо і Брак, а саме кубізмом. Цей стиль, основою якого була геометризація форм, вводить Архипенко в ділянку скульптури. Прикладом його ранніх кубістичних праць були виставлені у Вінніпегу „Боксери" з 1913 року. Дуже абстрактна, як на той час композиція; а гострість її кутів підсилює враження динамізму двобою.

Велика фігура „Гондольєра" з 1914-го року — незвичайно тонко продумана і логічно умотивована скульптура, що в ній весло заступає одну руку і протилежну ногу. Прикладом кубізму може бути і „Мати з дитиною" 1910 р. — масивна, майже неартикульована річ, яка нагадує примітивні ескімоські різьби.

З цього ж раннього періоду походить, майже не заторкнене впливом кубізму, невелике „Плоске торсо" 1914 р. Видовжене, вигладжене, спрощене до ідеально чистих ліній та форм жіноче торсо. Нам здається, що якраз цього роду композиції з їх вишуканими, елегантно вигнутими до досконалої чистоти лініями, належать до найкращих творів Архипенка і якраз вони характеризують його мистецтво. Сюди ж належать ще декілька виставлених у Вінніпегу праць, як напр. в дещо більш клясичній традиції трактоване „Торсо на колінах" 1922 р. та „Торсо в просторі" з 1935-го року, напівлежаче, чорне торсо з бронзи, що в ньому спрощення й сплощення форми доведене до есенціяльности, але разом з тим воно таке повне м'якости, тепла і чару, що ми не вагаючись вибрали б його як найкращий експонат вінніпезької виставки.

**
*

Найчастіше вживаний матеріял у скульптурах Архипенка це бронза, але безнастанне експериментування формами тягло за собою випробування найрізноманітніших матеріялів таких як папір, дерево, різні металі й каміння, глина, теракота, фаянс, цемент, перлямутр, пластик і тд. Мало котрий різьбар вживав у своїх працях такого багатства матеріялу.

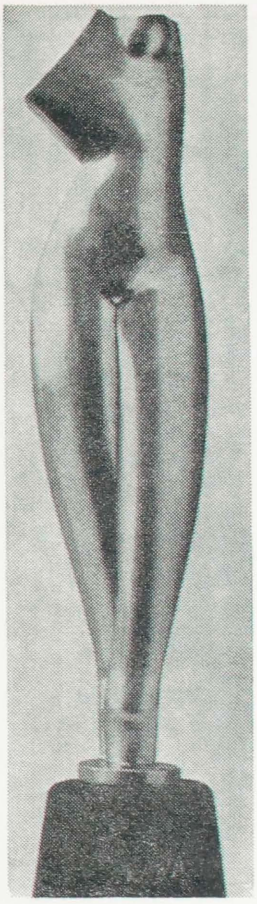

Плоске торсо. Мармор

Бронзові скульптури після процесу оксидації різними кислотами дістають в нього різне забарвлення в скалі зеленаво-синіх тонів. Ці тони органічно сполучені з матеріялом незвичайно глибокі й приємні. Різьби з інших матеріялів Архипенко часто розмальовує і називає їх поліхромом. Так він в нових часах відновлює давно забуту систему розбарвленої скульптури. Спочатку він застосовував барву тільки до рельєфів, або як він їх називає: „скульптро - малярства", а пізніше переносить її і на тридимензійні скульптури. Цікавим прикладом такої поліхромії на виставі була людська фігура зложена з архитектурних елементів помальована жовтою, чорною та блакитною барвами: „Архитектурна фігура" 1951 р.

В кольоровій скульптурі Архипенко бачить необмежені можливості для досягнення пластичних ефектів. В його однотонних скульптурах барва буває заступлена неоднакової струк-

Статуета. Червоне дерево.

тури й гладкости поверхнями. Зовсім гладко відшліфовану площу комбінує або протиставить матовій чи грубо-зернистій, шорсткій поверхні. Це йому помагає викликувати ілюзію різних планів а також характеризує різницю матерій в одежі.

До власних винаходів Архипенка зараховують теж вживання вгнутих (конкавних) форм. Дуже часто він їх застосовує саме там, де в природі вони мають бути випуклі.

Прикладом таких вгнутих площ була на виставі фігура „Арабки" 1936. Та чорно-зелена „Мадонна" теж з 1936 року. Дальшим кроком було прорубування скульптури наскрізь, для зменшення маси матеріялу і для враження легкости. Архипенко уважає, що порожній простір в скульптурі має таку саму важливу функцію, як і матеріял. В кожній своїй праці він формує однаково як одне, так і друге.

Незвичайно ефектні Архипенкові скульптури з пластику освітленого з середини електричними лямпочками. Одна з них під назвою: „Релігійний мотив" 1948 р. була на виставі. Прозорий матеріял, мякі, лагідні лінії контуру, чергування випуклих і вгнутих площ, на яких затримується відблиск внутрішнього світла а нарешті відматеріялізування прорізами, все це створює враження етеричної легкости, нереальности й прямо якогось містичного одуховлення.

***

Загально беручи в основі Архипенкового трактування скульптури лежить спрощення форми. Коли це спрощення йде в напрямі кубізму то кінцевим вислідом є розложена на геометричні елементи фігура. Коли ж спрощення лишається в межах натуралізму — воно доходить до сутньости (есенціяльности) форми та до безконечно елегантної викінчености лінії. В деяких творах принципи кубізму й натуралізму сполучені а тоді навіть „розкладені" елементи в'яже в цілість вишукана, пливка лінія. Сам Архипенко порівнює свою чисту, вигнену й неперервану лінію з гармонійною мелодією в музиці, а нервову, поломану лінію з дисонансом. І дійсно в музиці Архипенка чується прямо божеська гармонія...

***

Значення Архипенка для розвою скульптури першої половини нашого століття величезне. Цілі плеяди сучасників використовували його винаходи і надбання та продовжували його ідеї. Згадати хоч би Архипенкового прихильника й послідовника — відомого англійця Генрі Мура. Впливи Архипенка помітні в Ліпшиця а так само в молодших експресіоністів, як Задкін і багато інших.

Тепер вже епоха Архипенка відходить до історії. Сучасна скульптура ставить собі інші завдання, розв'язує інакші проблеми. Але роля Архипенка, як одного з основоположників модерної скульптури ще не з'ясована цілком і не вповні оцінена. Він ще чекає на свого дослідника. І тому влучно закінчує автор свою статтю про Архипенка в американському журналі „Тайм" з 5. січня 1962 р.: „Модерне мистецтво має довг перед Архипенком і цей довг ще не сплачено".

Др. М. Антонович-Рудницька

МІКА ГАРАСОВСЬКА-ДАЧИШИН – МИСТКИНЯ КРАЄВИДІВ

Наша відома малярка Міка Гарасовська-Дачишин цим разом привезла до Чікаґа понад 35 оригінальних, олійних картин із барвистого стейту Кольорадо, що його вона переїхала вздовж і впоперек, здобуваючи нашому образотворчому мистецтву зовсім нові обєкти. Марія Гарасовська-Дачишин по-геройськи використала сливе всі найцікавіші кольорадські верхи, коньйони, ріки й озера та сміливо можна сказати, що кольористична насиченість її співучої палітри аж тепер мала поле до попису.

Стоячи перед новими її картинами перед очима глядача пересуваються сірі, але які ж кольоритно насичені Ґленвудські коніони понад рікою Кольорадо, в кількох теж видах славна гора Сопріс, голосна з лещетарських Олімпіяд — місцевість Аспен, бистра й барвиста ріка Рорінґ Форк, чудо природи на висоті майже 9 тисяч стіп — „Висяче озеро", монументальні гори Марун Беллс, морозом закуте Ехо-Лейк в довкіллі сосон у іскристих пухах снігу, який випав у Кольорадо в вересні. (При малюванні цієї картини художниця сама замерзла, а фарба „ціпеніла на палітрі як студенець", як сама вона про це розповідає). Чергуються бистрі річки й лагідніші верхи „карпатських" краєвидів із Еверґрін, в яких тільки повульканічного характеру скелі на першому пляні зраджують, що це Америка, Озеро Палмер з пісковими прибережжями та грайливе Ведмеже озеро біля Лонґ Пік недалеко Естес Парку; кілька полотен і квітистих парків столичного Денверу та врешті пописова картина і розмахом і величиною (56 цалів) преславної Пайкс Пік, від сторони Кольорадо Спрінґс, високої на 14.110 стіп.

Як бачимо, наша плодовита мисткиня використала дослівно всі можливості, щоб дати ніким ще з наших мистців незмальовану — чудову й різноманітну природу. Від її приїзду кольорадські картини притягають своїх і чужинецьких глядачів, а число розпроданих картин дійшло вже до двадцять.

Ми пильно й довго розглядали новий творчий дорібок нашої мисткині та подивляли її незвичайний творчий ріст, її неперевершену енергію здобувати все нове, її просто феноменальну працьовитість.

До всіх картин художниця підходить із відповідною любовю, підготовкою й заправою, залежно від сприймання характеру даної країни. Ми бачили давніше ліризм у краєвидах стейту Вискансену, лагідність та колірову поміркованість у краєвидах Ілліної або Індіяни, карпатську тоніку в краєвидах Кетскильських гір в стейті Ню Йорк (вони ж і нагадують Карпати!), — а тепер — динамічну силу техніки й кольору в барвистому Кольорадо.

З вистави М. Гарасовської-Дачишин в Чікаго. Поруч образів зліва сама малярка.

— „Які ваші враження з Кольорадо?" — запитуємо мисткиню.

— „Прекрасні! А покидати ті чуда було невимовно жаль, бо саме після двох місяців я почувала, що там конче треба би залишитися ще хоч би тільки пів року! — щойно рука стала розмальовуватись!"

Нам теж шкода, що артисти з динамікою Гарасовської-Дачишин мусять щораз гальмувати свої до лету простягнуті крила та приневолені сходити до сірих, земних буднів! Такі люди при відповідних обставинах, могли б заповнити добірними картинами всі наші ґалерії та музеї.

— „Що на далі плянуєте малювати?"

— „Плянів у мене чимало, та якби я хоч дрібку їх змогла зреалізувати — була б дуже щаслива! Запросили мене цим разом чужинці до Каліфорнії. Можливо, вдасться мені і там побувати. Ось манить мене ще велика, буремна й барвиста вода!.."

Ми бажаємо від щирого серця нашій мисткині ще — хоч би в стільки картинах як Кольорадо — змалювати океан! В неї вода чудово виходить. Вона й мокра, прозора й глибока і... і — справжня вода! Ви її чуєте так як і відчуваєте настрій мисткині в її неспокійному небі. Одне й друге має свою мову. Щасти, Боже, нашій невтомній мисткині в її творчих шуканнях!...

Теодор Курпіта

(ред. „Українського Життя" в Чікагу)

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

— Ну що бо ви, татуню. Вам теж навезли всякого добра: і поволоки, і оксамиту. А килими які — персидські! Ключник показував, де ваше, де моє... А ось дивіться, тату, золотий лук і стріли до нього. Каган, виявляється, знає мою прихильність до ловів — велів, кажуть, вручити як особливий дар. Але я не стрілятиму з цього лука, а надто в лебедів. Золота стріла любов повинна нести, а не смерть. І тому з рук моїх вона поцілить тільки звіра.

— Доню, залиш мене, — попрохав князь, ніжно погладивши княжну по пишноволосій голівці. — Я хочу побути сам.

— Ні, ні, татуню, — не згоджувалась дівчина. — Вам погано.

— Не турбуйся. Іди собі. Вже все пройшло. Чуєш, дитинко: усе пройшло.

Чорна неохоче вийшла з княжих покоїв. А прибувши до себе в терем, стала перед вікном і задумалася.

Що ж тут поганого в дарах оцих? Що могло так вразити князя? Що могло вразити?!

IV

Вогонь і світло

Перун не в жарт розгнівався на сіверян. Зібрав над їхнім краєм чорні хмари, скликав вітрів із просторів морських та пустельних і креше тепер, гасаючи над лісами, вогнем, з тріском і гуркотом кидає на землю свої смертоносні стріли.

Ніч — хоч око виколи: темна та буряна! Погасне блискавка — й не те що лісу не видно за крок, ногою не втрапиш ступити. Все злилося докупи, скрізь непроглядна темрява!

А Перун лютує. Он спалахнула одна, за нею друга й одразу третя блискавка, і з такою силою ударив грім, що валяться, здається, підкошені перунами ліси і сама земля з гуркотом летить у прірву.

Посеред міцної, рубленої з товстого дуба оселі палає вогнище. Світло від нього то заповнює темні й похмурі через те кутки, то залишає їх, безсиле змагатися з наступаючою звідусіль ніччю. Перед вогнищем — Осмомисл. Широка борода його звисає до самого пояса, вуса ворушаться від легкого поруху губ, а брови — сиві, кущасті — грізно зійшлись на переніссі. Він молиться перед земним вогнем, щоб той ублагав вогонь небесний, молиться тихо, про себе, але голос підноситься іноді, і тоді, замість шепоту, чути густий, відлунюючий у просторій кімнаті бас.

Боже, Дажбоже, врятуй нас від гніву,
Ти дав нам вогонь свій — не дай йому згинуть.
Життя дарував на землі сій для люду,
Будь же, наш боже, із нами усюди!
Не покидай нас у горі й розпуці,
Змилуйся, боже, — ми твої внуці.

Але Бог сіверян, який дарує у добрі часи тепло і світло людям, видно, безсилий вплинути на Перуна: за вікном так само крешуть вогні, з тріском і гуркотом летять на землю смертоносні стріли. І буря не стихає: крутить, ламає дерева в лісі, б'є вікна дощем.

Конюший наслухував якийсь час, спокійний, врівноважений; навіть страх перед перунами не похитнув його волі, не зламав суворої вдачі. Далі підвівся, вийшов до комори.

За кілька хвилин повернувся звідти з високою посудиною, наповненою баранячими кістками. Обережно, з жертовною сумирністю і побожністю висипав їх у вогонь і, опустившись колінами на заздалегідь простелену шкуру, звів до неба довгі й міцні ще руки. Тепер він благав уже бога-громовика, грізного Перуна, благав прийняти їх жертву й умилостивитись, обминути покірне Богові житло, не вразити його перунами.

Син теж тут, біля священного вогню. Але його не турбують удари грому, він, здається, й не чує грози — сидить, замислений, весь із своїми думами.

Батько помічає це і чекає нагоди поговорити. От він скінчив жертвоприношення, виніс і розбив посудину, щоб ніхто не скористався часом нею, приносячи жертву іншому богові. Зрештою підійшов до вікна. Довго стояв там, прислухався до шуму соснового бору, потім обернувся, мовчки присів супроти сина на покритій ведмежою шкурою колоді.

— Сумуєш, Всеволоде? — питає гучним і заодно теплим батьківським голосом.

Всеволод важко зідхає.

— Так, батьку. Жура закралася у серце.

— Жура? З чого б то?

— Сьогодні був на тому місці, де сокіл юної

княжни забив нещасну лебедицю. І знаєте, що узрів я там? Лебедя. Сидів бідолашний коло лада свого і плакав. А потім знявсь, високо-високо злетів у небо, крикнув прощальний свій клич і — опукою униз. На смерть розбився біля лебедиці... От я і думаю, тату, чому він так зробив, нащо?

— Закон у них такий, — пояснив батько. — Вірні вони в любові своїй лебединій. Вмирає одне — вмирає й друге. Лебеді ж не мають собі рівних серед птахів. Вони, як бачиш, прекрасні. А все прекрасне вмирає гордо.

І знову настала тиша. Син своє думає, батько — своє.

— А чому се ти поїхав туди, на місце загибелі лебедиці? — не витримав зрештою конюший і звернувся до сина по довгім і напруженім мовчанні. — Адже се ген аж де.

— Та сум узяв, батьку, — знову зідхає хлопець, немовби підкреслюючи тим щирість свого зізнання.

— Сум все-таки?

Конюший насторожується: і голос синів, і зідхання якісь незвичайні, і знані, й не знані нібито. Довго мовчить, дивиться на хлопця і мовчить, немовби пригадує: коли і де він чув цей голос?

Врешті заговорив:

— До сього часу ти веселим був на пасовиську. Гуляв на конях з вітром по галявах, у лісі бавився із птаством на дозвіллі; змагавсь, нарешті, з друзями на списах і знаходив, здається, в тім утіху й радість молодечу. А зараз сум закрався, кажеш, в серце. Що ж сталося, мій сину? Хто спокій твій порушив у сій людьми забутій глушині? Негода ся, гроза?

Всеволод важко хитає головою.

— О ні. Напевне, батьку, час. — І, помовчавши, додав: — А може, й люди.

— Люди! — Осмомисл довго й розгублено якось дивиться на сина. — Он як! Ну що ж, твій час настав — пора піти й між люди. Але, як батько, раджу: будь обачним, сину, і серця зопалу нікому не звіряй.

— Нікому? — дивується син.

— Я кажу: зопалу.

— Не розумію. Можливо, батько замість безнадії відкриє синові правдиві мудрощі життя?

Конюший хмуриться.

— Тобі, мій сину, важко зрозуміти. Ти молодий, не жив серед людей, не знаєш лиха. А я опікся вже, як той метелик, що летів на світло, а впав, підсмалений вогнем.

Всеволод задумується.

— Що ж батька так дуже вже страшить серед людей?

— Їх підступність, сину. Знай, друзів там зустрінеш ти чи ні, а ворогів — то вже напевне.

— Можливо. Але... — Парубок запнувся на слові і, помисливши, додав співчутливо: — Я знаю: князь батькові залив за шкуру сала. Але ж серед людей, здається, ще не всі князі?

Осмомисл підводить суворі кущасті брови і пильно й допитливо дивиться синові у вічі.

— Зате там є княгині. І навіть гірше: є к н я ж н а.

— Княжна?

Всеволод червоніє по самі вуха й ховає од батька очі. Та молодечу цікавість нічим не стримаєш — вона і сором подолать зугарна.

— Ви, батьку, десять літ догадками зі мною говорили, — докоряє парубок, — і князя ворогом вважали повсякчас. Тепер княжну... А чому?

Осмомисл не спішить відповідати — думає, нестерпно довго думає! Потім підводить обважнілу голову, сумно й благально дивиться перед себе, в розбурхану за вікном ніч.

— Хай син простить, — говорить, нарешті, гучним своїм голосом. — Я приховав від нього таємницю. Не тільки князь виною був мого страшного лихоліття — я теж немало завинив. Але не з злого умислу, мій сину, наруга й зрада штовхнули мене на злочин.

— Який злочин? — не витримав Всеволод.

— О сину! — гірко сказав старий. — Коли б ти знав, як важко батькові промовити те слово. Але й несила на серці каменем носить. Ти виріс і мусиш знать... Скажи, — пробудився він раптом, — чи можеш ти... чи ти простиш своєму батькові злочинство?

— Але ж яке?

— Ні, ні, скажи, простиш?

Всеволод розгубився. Він ніколи ще не бачив батька отаким розкаяним у своїх вчинках. Скільки й пам'ятає його, завжди був мужнім, суворим і нещадним. А зараз розкис. Що ж сталося? Чи й справді такий важкий тягар несе він у своєму серці?

Осмомисл по-своєму зрозумів мовчанку.

— Ти, бачу, не наважуєшся. Ну що ж, суди тоді, як знаєш.

— Та що ви, батьку, — гаряче заперечив парубок. — Я вірю: ви з злого умислу той злочин не чинили. Але ж скажіть-бо: яка наруга, чия зрада штовхнула вас на осуджений тут вчинок?

Батько зідхає.

— Давно було то, сину. Мені тоді минало двадцять п'яте літо. Я був, як ти от зараз: молодий, відважний і вродливий. На звіра в ліс ходив без страху і задуми, з ведмедем навіть брався навручки... О сину! Я молод був і мав собі жону — красуню із красунь! Жили ми в злагоді, любились. Піду було в ліси — на день, на два, а то, гляди, і на седмицю, — Роксана місця не знайде, все виглядає ладо своє миле. Яку потім любов вона мені дарила, як пестила вночі.

Ми в Сновеську із нею проживали, під самим валом, над рікою. Прийшла раз до берега ватага покупців пушнини. Поніс і я свій скарб, хоч страх як не хотілося збувать його за безцінь! Стою, вагаюся. Аж бачу: гість іде й прямісінько до мене. „Продаєш?" — показав на товар. „Авжеж", — кажу.

Дивлюсь, гість мій не на пушнину дивиться — мене оглядає з ніг до голови. А далі й каже: „Товар у тебе хоч куди. За морем і ціни не склали б. Хочеш, — ходім зі мною аж в араби. Свою пушнину продаси, й за службу заплачу немало".

Він назвав ціну, і я не втримався: пішов із караванами за море, у араби.

— Вернувся десь під осінь, — сумно продовжує старий. — Потім знову пішов... О сину! — поскаржився Всеволодові. — Бодай не знать було країв тих заморських, а надто злата! Воно мене із розуму звело, воно і погубило.

— Щось сталося в арабах?

— Ні, дома, сину. Прибув я з караваном із-за моря, отак, як зараз, у глибоку ніч, під бурю і негоду. До граду, звісно, зась — заперто всі врата. Та й не спішить туди завзяте товариство: воно не дома, йому і під наметом байдуже. А мені не те що спать, сидіти не сиділось — тягло під рідну крівлю, в покої любої жони.

Не дочекався дня — пробравсь-таки до граду. Негода, темінь, бач, а стіни і вали знайомі. Та краще б я зірвався був з тих стін, втонув би краще в рову... Бо там... бо у покоях я застав посадника з жоною.

Всеволод похолонув.

— То ви...

— Не стерпів, сину, забив обох, застукавши на зраді.

Грім над головою, і той не злякав би так Всеволода, як оце несподіване й страшне зізнання. Мов приголомшений, дивиться батькові у вічі й не вірить, що справді почув сказані ним щойно слова.

„Забив, застукавши на зраді..."

— А далі... далі що ж було?

— Мене судили, сину. Князь за посадника наклав подвійну виру й холопами своїми нас зробив.

— Кого се — нас?

— Тебе й мене. З сім'ї лиш двоє нас лишилось: я — удівець, ти сирота.

Парубкові і подих перехопило.

— Так он як! Але ж... за що? Мене за що?!

— Не знаю. Спитай про се у князя. Мабуть, за те, — сказав згодом, — що батько твій простий поселянин, а він, бач, князь.

І гнів, і ненависть, мов іскри, спалахнули в молодечім серці, та натрапили на стрічну хвилю й одразу ж почали згасати.

Спитай у князя... А княжна? Як буть тоді з княжною, тією голубино-ніжною, як світ-зоря, прекрасною княжною? Забути? Зненавидіти?... О боги! Так ось яке воно, життя! Як той вогонь: і світить, бачся, і пече. Доки дивишся на нього здалеку, чарівний, приманливий, а торкнувся — пече.

Тихо в кімнаті. Батько не знає, чим втішити сина, син не збагне, якого ж берега триматися йому зараз. Заглибився у свої роздуми, забув на час і про оселю цю на пасовиську, і про батька. Уява його викликала перед себе смагляве личко юної красуні і пробує заглянути в чисті, як незабруднене джерело, очі. Чим потішать вони? Чи не одкриють таємниці, спасенний кінчик в оцім заплутанім клубку? Але красуня схиляє перед ним голову, сором'язливо опускає повіки: вона не наважується ще дивитися в вічі, боїться відкрити парубкові таємниці свого серця.

А ліс шумить і шумить за вікном. І дощ не перестає сіяти. Густий, одноманітний і з вітром. Налетить, ударить у вікна та й знову відійде кудись у темряву — ледве чути його, отак як крізь сон.

Ніч така ж непроглядна, як і раніш — аніякого тобі прояснення. Одна тільки гроза відійшла десь за ліси, за доли й озивається звідти приглушеним, але густим, все ще погрозливим гулом. Мов із безодні подає голос.

Осмомисл не витримує, порушує тишу.

— Прости мені, дитя моє єдине, — благає він надломленим голосом. — Я, бачиш, винен, що в холопи завдав тебе ще немовлям. Але повір: не міг є стерпіть зради.

— Можливо. — Всеволод підводить очі і сумно і болісно дивиться на батька. — Мені в сім ділі важко вас судить. Але... нелегко й зносити новину. Тим паче тут, на пасовиську.

Парубок помовчав і вже рішуче додав:

— Я батьку, поїду, мабуть.

Конюший насторожився.

— Куди, мій сину?

— Купальські дні якраз надходять. Біля Чернігова, в Згурах, веселі будуть свята. Там друг мій мешкає, Младан. Поїду на певний час до нього.

У конюшого і серце похолонуло.

— Купальські дні? Біля Чернігова? — він помовчав якусь мить, вражений, певне, догадкою, і, нестримавшись, вигукнув на всю оселю: — Ти хочеш все ж летіти на вогонь?

— На світло, тату, — спокійно, але твердо відповів Всеволод.

Вони немовби поміняліся місцями: батько сидів перед сином розгублений, приголомшений його намірами, син — суворий, врівноважений і певний, що його ніхто вже не зіб'є із раз і назавжди обраної путі.

— Подумай, сину, — благає Осмомисл. — На долю батька зваж хоч трохи.

Всеволод м'якшає на обличчі, щиро й довірливо дивиться конюшому у вічі.

— О тату! — перечить. — Не мені ж вас вчить. В ділах сих розум ні до чого. Тут воля серця бере верх.

— Але ж в о н а — княжна. Ти йдеш на вірну згубу.

— Ну що ж, — замислюється й одразу ж суворішає Всеволод. — Нехай і так. Заради світла, батьку, варто йти і на вогонь.

V

Купало

Дівчата ще з дня назбирали блакитних, як небо, сокирок, пахучих волошок, польового маку, звіробою, нарвали попід плотами м'яти, за селищем — полину, що мав охороняти їх від відьом та русалок, і, склавши все те до ладу, сплели собі розкішні купальські вінки. Ішли тепер веселі, уквітчані, несучи поперед себе вільце та вудола Купали. Вудол у жіночій сорочці, прикрашений стрічками, намистом, теж у вінку — великому й на диво барвистому. Бажання чи радість підганяли дівчат — спішили чомусь одна поперед одної й голосно співали давно вже не співані пісні:

„Купайло, Купайло!
Де ти зимувало?"
„Зимувало в лісі,
Ночувало в стрісі,
Зимувало в пір'єчку,
Літувало в зіллєчку".
„Купайло, Купайло!"

Хлопці теж не гуляли — позносили до урядника старе ганчір'я, склали воза і заздалегідь вивезли весь той мотлох на поляну біля Десни. Потім привезли соломи, наносили з лісу хмизу. В кілька ожередів склали біля майбутнього вогнища, щоб вистачило на всю ніч. А коли побачили дівчат, зібралися докупи, раду почали радити, як їм діяти надалі, вільце як у дівчат одняти.

Але дівчата знають наміри парубоцтва — оточили марену свою щільним кільцем, прикрашають барвистими стрічками, вінками. На вудола Купали надівають намисто, персні, коралі — геть усі наряди невибагливої сіверянської дівчини. Потім беруться за руки, водять довкола вільця хоровод.

Кругом марененьки ходили дівоньки,
Стороною дощик іде.
Стороною та на мою рожоньку червону.
Ой на морі хвиля, при долині роса,
Стороною дощик іде.
Стороною та на мій барвіночок зелений.
Кругом марененьки ходили дівоньки,
Стороною дощик іде.
Стороною та на мій любисточок
[буйненький.
Ой на морі хвиля, при долині роса,
Стороною дощик іде.
Стороною на мої василечки низенькі.

На чолі хороводу — княжна. Ще вчора покинула вона отні хороми — не витримала нудоти, що напосілась на неї після розмови з батьком, і виїхала нишком на лівий берег Десни, до Милани. Відколи загинула мати, зарічанська Милана була для неї не тільки подругою — сестрицею рідною. З нею ходила в ліс по ягоди, збирала квіти на луках, водила в свята хороводи і забувала серед подруг, на цій уквітчаній землі, свою самотність, своє горе. Утіха й радість прокидались у серці, так ніби вітер, цей весняний легіт, засівав їх там своєю щедрою рукою.

Любо і весело було тут княжні, а надто сьогодні, перед святом Купали. Удосвіта збирали цілющі трави, потім — квіти для вінків. Скільки таємничих хвилин пережила із Миланою, вишукуючи поміж кропивою траву чорнобиль, під коренем якої росте обіцяюче удачу вугілля. Як весело бігали з дівчатами по луках і, спустившись згодом до річки, купались у бистрій і студеній Десні.

Весь день пробігали, готуючись до свята. І ось воно починається. Дівчат у два кола не вбереш. Як мак, цвітуть, походжаючи довкола вільця. Та й хлопців не менше, з обох сіл зійшлися на поляну — і з Зарічного, і з Згурів.

Шаровари на них широкі, підперезані поясами сорочки щедро вишиті по подолу, на руках, на рзстебнутих нині комірцях. Збиті на потилицю калансуви не знати як і тримаються на голові. А самі мов дубки молоді: високі, міцні, так і віє од них здоров'ям та силою. Хвилинки не встоять на місці — хочуть розірвати коло, пробитися до вільця.

Та ось зайшло сонце, на землю спустилися перші сутінки. Парубки покинули дівчат, пішли робити своє діло — добувати живий вогонь, щоб було чим розпалити вогнище.

Біля сухої, складеної неподалік від хмизу трави заздалегідь приготовано товсту, з наверченими дірками колоду. В одній із них — веретеноподібне фуркало з довгими, припасованими угорі ременями. Два дебелих парубки сідають лицем до лиця і, упираючись ногами в колодку, з побожністю беруть у руки ремені. Третій тисне згори на фуркало, сипле на колоду суху, дрібно перетерту пилюку.

Швидко і впевнено працюють молодці, ще швидше ходить довкола осі фуркало, і що далі, то більше нагрівається дерево.

Парубоцтво тиснеться біля колоди, з затамованим подихом чекає появи живого вогню. А сутінки все згущуються і згущуються. Ліс, що височів досі навколо поляни, підступив ще ближче і став навшпиньки, немовби заглянути хотів через міцні парубочі плечі, довідатись, що люди роблять там, збившись докупи. Тіні від нього впали на всю поляну, лягли на широке плесо красуні Десни.

Похмуро й таємниче-тривожно робилось навкруги. Аж ось задимилась колода, блимнули іскри, й одразу ж спалахнув вогонь. Живий священний вогонь! Парубки проясніли, тривожні й насторожені, слідкували за тим тремтливим, ледве животіючим вогником. Бо він — особливий. Його іменем віддавна називають житло, він один може вплинути на вогонь небесний, ублагати його, щоб світив людям, гнав од них темряву, цю прародительку й схоронницю злих духів. Завдяки живому вогню щораз вертається до них із пітьми ночі сонце, світить і гріє, ростить урожай, дарує їм свою всеперемагаючу силу — силу життя. Вогонь — надія їхня, сторожа від злих духів, від мору і безпліддя. А надто сьогодні, в купальську ніч. Сьогодні він не тільки всеперемагаюча, а й всеочищаюча сила.

Від нього немовби пробудились околиці. По берегах Десни, на Стрижні, Білоусі — по всій Сіверянщині запалали вогнища. Спершу несміливі, ледве блимаючі за гаями, лісами й урочищами, шугнули раптом у небо і, вихопившись із темних воронок лісу, залили собою весь довколишній простір. Неначе розкішні букети тремтіли в повітрі. Величні й прекрасні в морі навислої над землею темряви!

Ожили і люди на поляні. Крики, галас розлітаються разом із іскрами і, розбившись об високі стіни лісу, дзвенять під темним склепінням опуклого неба. Дівчата знову беруться за руки, ходять довкола вільця, веселі, галасливі, й співають пісні. Але хлопцям не подобаються такі ігрища. Мов буря, налітають на дівочий хоровод, розбивають коло. Тепер не вільце вже цікавить завзяте парубоцтво — кожен шукає свою, заздалегідь обрану дівчину, цілиться схопити її за руку й повести на високий, очищаючий від злих духів і заодно благословляючий на шлюбні вузи вогонь.

Сміх не втихає, тільки міняється з хвилини на хвилину: то розкотисто рівний, то несподівано верескливий.

Чорна гасає між молоддю. Вона єдина тут, кого не наважується чіпати парубоцтво, за неї й ховаються несміливі дівчата. І княжна кидається з кінця в кінець, захищає своїх подруг. Лице в неї пашить, очі, мов зорі ті, світять під навислим на самі брови вінком, не знати, чого більше в її відкритому для краси і привілля серці: радості, веселощів чи завзяття.

Та ось вибігає з натовпу перша пара і, тримаючись за руки, з розгону стрибає через вогонь. За нею друга, третя, десята. Від того навального руху хвилюється тихе вечірнє повітря, не набудеться й вогнище: то стелиться низько по землі, то знову злітає до неба, кидаючи довкола цілі снопи іскор.

Видовище таке навдивовижу прекрасне, крики, метушня такі бадьорі, життєрадісні, що годі було й думати про якісь там сумніви, ухиляння. І Чорна не помітила, як викрали у неї подруг. Навіть Милана десь зникла. Ще мить, якась одна жорстока мить — і вона лишиться самотньою! Бо її, яко княжну, не запрошують. Поганих собою дівчат — і тих розібрали, а її не запрошують. Жоден парубок не наважується підійти!

Княжна озиралася і відчувала, що хвилюється. Стрибати самій не гоже, страшно якось. Але й не стрибати не можна: адже її назвуть тоді відьмою!

Бажання то брало гору над сумнівами, то поступалося перед ними, даючи дорогу страху і відчаю. І саме в ту мить рука її опинилася в міцній парубочій долоні.

— Вперед, княжно, Сміливіш!

Чорна й подиху не встигла перевести — зойкнути на радощах чи від несподіванки і, заохочувана парубком, побігла прямо на вогонь.

— Ой! Ху-ух! — зідхала й сміялася вона, ставши на ноги. Вогонь, ця всеочищаюча сила, немов рукою зняв з неї сумніви, побоювання, вернув віддавна притаманні їй бадьорість і завзяття. — Як гарно, правда? Ходімо ще!

Тепер уже не парубок княжну, — княжна заохочувала парубка. Весела, радісна, бігла попереду і брала новий розгін.

Але через вогонь сягнула за цим разом невдало. Чи парубок не розрахував, чи княжна не в лад відштовхнулася від землі — пальці її хруснули і вислизнули з його руки.

„Випустив!" — зжахнувся молодець і, торкнувшись землі, мов дзига, обернувся на одній нозі, з силою шарпнув на себе дівчину.

— Чи не опеклася часом? — тривожно питає він, оглядаючи Чорну.

— Ні! — бадьоро відгукнулася дівчина. — Я пересягнула. Бачиш, — показує на широкі епанчеві шаровари, на оторочені золотим позументом поли легкого літнього кабота з дібаджа, красиво підігнаного до її стрункого дівочого стану, — навіть не обсмалилась ніде.

— Але ми не витримали проби вогню, — злякано сказав їй парубок.

— Пусте, — відмахнулася княжна, не звернувши уваги на його натяк. А коли глянула на парубка при світлі зупинилася враз, дивиться.

— Стій, — пригадує. — Я, здається, зустрічала тебе десь, правда?

— На пасовиську, княжно. Я — Всеволод, син конюшого.

— Ой! — радіє дівчина, мило і щиро всміхаючись парубкові. Вона пізнала тепер і ці русі кучері над красиво вигнутими бровами, і пильні, трохи суворі колись, а зараз палаючі вогнем очі, і наївть риси засмаглого на вітрі обличчя — такого мужнього, такого незрівняно гарного і привабливого обличчя.

Вони ішли вже поруч і не помічали, що прямують не до гурту, а далі від метушні та ігрищ купальських.

(Далі буде)

ВІДДІЛ ІМ. С. РУСОВОЇ В КЕМСАК, САСК.

щиро вітає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 35-ти літнього Ювілею.

Гордимось і тішимось успіхами нашої жіночої організації. Нехай Господь допомагає осягнути ще більших успіхів у дальшій праці для добра нашого жіноцтва в Канаді, та усього українського народу.

Голова: **К. Магер**
Секретарка: **К. Бублик**

Секція Журналісток

Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що відбувся в 1959 р. у Ню-Йорку, дав почин до згуртування жіночих журналістичних сил. Метою його є — згідно з правильником — більша активність і кращий розвиток журналістичної служби.

Створення Секції підготував Ініціятивний Комітет під проводом п-ні Стефанії Бубнюк, редакторки „Жіночого Світу". Контакт з нашими журналістками в різних країнах виявив велику потребу в такому професійному об'єднанні. У вільному світі є багато українок, що добре володіють пером; прибуває також трохи молодих сил із спеціяльним вишколом. Але розпорошеність не дозволила їм дотепер поглиблювати це звання й промінювати на довкілля.

Врешті восени 1961 р. Секція оформилась у числі 22-ох членок. Управу створили — п-ні Стефанія Бубнюк, голова, п-ні Лідія Бурачинська, містоголова, п-ні Наталія Когуська, секретарка, п-ні Іванна Зельська, касієрка. Осідком Секції Журналісток є Вінніпеґ, де перебуває більшість членів Управи. Члени Секції проживають у п'яти країнах: Англія, ЗДА, Канада, Німеччина, Франція. Контакт із членами проходить у формі обіжників і листування.

Секція започаткувала збірку жіночої преси, видань і статтей-вирізків жіночого пера. Цей архів зберігається в канцелярії СФУЖО у Филаделфії і буде служити членам Секції для журналістичної праці.

Цією дорогою закликаємо й інших жінок-працівників пера приєднатись до Секції. Спільно у гурті скріпимо свої сили та знайдемо кращий шлях для журналістичної праці.

Зголошення й листування надсилати на адресу секретарки, п-ні Наталії Когуської:

Mrs. N. Kohuska c/o PROMIN,
P. O. Box 3551, Sta. B,
Winnipeg 4, Man., Canada.

ENGLISH SECTION

CANADIAN CITIZENSHIP

It is with much pleasure that I report to you as your Chairman of Citizenship and immigration. I have held this position with the Windsor Council of Women and the Provincial Council of Women for Onterio. Since our Association has no local or regional chairmen reporting to the national chairmen, much of my report is based on my experience with the Council of Women.

IMMIGRATION: It is obvious that Canada needs more people if it is to continue to grow and prosper. For the first time in post-war history, Italian immigrants exceeded British arrivals in 1958 and continued in the first half of 1959. Early last year the government placed a new restriction on immigration from many overseas countries. However, the order was rescinded April 22nd, 1959 after it had been widely criticized.

NEWCOMERS: We have and should continue to be interested in the welfare of our newcomers. Our members could volunteer as translaters for those newcomers that need assistance in becoming established in a new country.

We have an oportunity to teach English to our Ukrainian immigrants and to those who may wish to avail themselves of such a service. Today, when consideration is being given to making a standard of English a condition for receiving Canadian Citizenship, it is important that Ukrainian women take the lead and set up afternoon and evening classes for applicants for Citizenship.

There is a need for many immigrants to learn technical English in order that they may obtain employment in the trades and professions for which they were trained.

Our association could offer its services and advice to the local Boards of Education or other agencies in connection with the extension of language and citizenship classes for Ukrainian immigrants and for others requiring this service.

CITIZENSHIP: Citizenship in a democracy like Canada carries with it responsibilities as well as rights and privileges. There are some aspects of good citizenship on which there is very little difference of opinion. Almost everyone would agree that it is the duty of a good citizen to obey the laws; to vote and to educate his children.

Members of the Ukrainian Women's Association have a great opportunity to demonstrate the richness of their culture to other Canadians by taking part in community activities and by inviting native born Canadians to Ukrainian concerts, handicraft exhibits and teas.

As evidence of the value of such community work, let me refer you to the Canadian Press release on the National Council of Women convention in Niagara Falls. Our members must have been pleased to read the following sentence, „this year Ukrainian representatives took a leading part in the convention activities". Those of us who had privilege of representing our Association at the National Council of Women convention know that the reference is to members of our Association.

Participation in community affairs helps promote the individual and the nationality as well as provide training in democratic practices.

Ukrainian women should take an active interest in local, provincial and federal politics and should seek out and encourage Ukrainians and those of their members who may qualify to run for public office. If we are well represented at every level of politics we will be assured of having someone to speak on our behalf.

One of the most common criticism of all new Canadians is that they do not accept invitations that are extended to them by cultural and civic organizations of the community. Our Association should make certain that all such invitations are accepted and that they send a representative to important community functions.

I cannot stress too strongly the need for Ukrainian women to identify themselves with the work of their church. Active participation in church work is not only our duty as good Ukrainians and good parents but will help eliminate the possibility of our Association being classified as a "suspect" organization by other Canadians. It is good citizenship for members of our Association to promote the work of their church by imparting to young people a deep religious consciousness that will continue to make Canada a christian country.

May I suggest that every branch of the Ukrainian Women's Association have a small library of books on citizenship which can be obtained from the Department of Citizenship, Ottawa. This would make it possible for those wanting to prepare for citizenship to avail themselves of this material.

It may be of interest to the membership to know that your chairman had an opportunity to work and promote the following citizenship activities in Windsor. A seminar on citizenship at Assumption University; handicraft exhibit during International Freedom Festival between Windsor and Detroit; speeches on contribution of Ukrainians to Canadian culture; radio and TV talks on Ukrainian

Варвара Ґерегa

Сон став дійсністю

ОПОВІДАННЯ ПІОНЕРКИ

Було це 1922 року в березні. Спиться мені наче б я приїхала з фарми до великого міста і йду до готелю на ніч. Іду сходами нагору; напроти мене йде жінка з двома дітьми — дівчинку років три веде за руку, а хлопчика меншенького несе на руках. Зупинились ми проти себе на останній сході. Я вступаюсь їй з дороги, даю місце пройти, а вона знов стає проти мене і так яких три рази. Остаточно я заговорила до неї, кажу — жінко, я ж даю тобі місце пройти, а ти заступаєш мені дорогу.

— Я тому стаю проти тебе, — каже вона — щоб тобі віддати твої діти. Бери їх і виховуй такими, як ти найкраще знаєш.

— У мене дітей нема — кажу я до неї — то твої діти і ти їх собі тримай.

Однак вона далі не вступається, показує мені направо і каже:

— Я мушу йти там! А ти діти бери, бо я йду!

Глянула я в ту сторону а там глибока яма, темна як ніч і вона падає в неї. Вхопила я дівчинку, а вона з хлопчиком упала. Я притискаю до грудей цю дівчинку і крізь сон чую, що нам телєфон дзвонить. Я спросоння не знаю, чи то дійсно телєфон дзвонить, чи то ще далі сниться, бо ще мої руки затиснені коло тої дівчинки... Телєфон не перестає дзвонити. Третя година по опівночі.

Буджу я свого чоловіка, щоб відповів телєфон — щось десь зле, — кажу — коли в тій порі телєфон дзвонить. Але мій чоловік не встає, я знаю, що він не спить, і йому легше встати, бо він скраю спить. А він обернувся до мене, подивився на мене на телєфон і каже:

— Іди сама, бо я не можу.

Пішла я сама. Це телєфонує мого чоловіка мама.

Маруся, вихованка п-ва Ґерегів з Гаєс, Саск.

— Кажи Семкові — себто мому чоловікові — хай телєфонує за доктором. Тут до нас на фарму прийшла якась жінка, впала через поріг і вмирає. Просить, щоб поїхати на її фарму, забрати малі діти, бо позамерзають в неотопленій хаті.

Чоловік мій швидко зібрався, сів на коня і поїхав до сусіда за дві милі від нас до телєфону, бо наш телєфон не мав сполучення з тим, що було потрібно. Вернувшись запріг коні і поїхав до мами. Вернувся аж під вечір.

Доктор ще застав ту жінку живою, але вона скоро померла. Діти мій чоловік забрав з тої фарми і привіз до родичів на фарму. З ним приїхали й дехто з сусідів, щоб покійницю споряджити, труну зробити. Тоді не було похоронного заведення і люди мусіли все самі робити.

Поїхали ми туди обидвоє. Коли я тільки увійшла до хати, то до мене відразу біжить дівчинка років три, оповідає, що в другій хаті спить її мама, і щоб її не будити. Коли є глянула на ту дитину, то мене наче б зморозило, руки затремтіли. Це була та сама дівчинка, що снилась тої ночі, й яку я тримала на руках. Так і вчувається мені голос тої жінки „Ти мусиш ті діти взяти! Четверо дітей лишила — 3 дівчинки і один хлопчик. А з пятою дитиною при породі у чужій хаті померла. Хлопчик був. Так і поховали обидвох.

Вернулись ми додому вже по похороні й я

---

traditions; act as chairman of All Nations Concerts in which Ukrainians took important part.

I wish to record my very sincere appreciation to the National Office for their support and co-operation during my term of office. My wish for the membership as well as the officers is that they shall have many years of accomplishment and good-will in the future.

Respectfully submitted,

Valarie Kasurak, Chairman
Citizenship and Immigration.

почала оповідати чоловікові про свій сон.

— Тепер я вірю твоїм снам — каже він мені — якісь вони дивні. А знаєш, коли ти мене будила встати до телєфону, то я не спав, коли відкрив очі, то бачив що коло телєфону біля вікна стояла жінка в білій сорочці. Я зразу думав, що то ти там, але коли ти обізвалась на ліжку, щоб відповісти телєфон, я не міг встати. Хто з нас може збагнути Божі дороги і те чого людина своїм розумом не в силі збагнути.

Радимось ми з чоловіком, щоб прийняти собі за своїх двоє тих найменших діток — сиріток — дівчина років 3, хлопчик 2. Дітей у нас і так не було, а батько їх мабуть віддасть, бо що він з ними порадить без матері. Та й сон той не йде мені з голови. Порадившись поїхали до нього, оповіли йому наше бажання, що хотіли б прийняти за своїх його двоє найменших дітей.

— Дівчинку — каже — можете брати за свою, бо ще лишається дві, а хлопчика не дам, бо він у мене один. А цій дівчинці ще й треба операцію на руки робити, бо у неї зрослені пальці а я не маю відки. Цю дівчинку можете брати й зараз назавсіди. І так маленька Маруся стала нашою донею. Зразу плакала, що хоче додому, до тата тужила за сестричками, але скоро привязалась до мене, кликала мамою. Радісне і велике це слово для кожної жінки а для мене зокрема. Хіба ж я собі на нього чим заслужила? Боже Проведіння привело її в наш тихий дім і своїм дитячим щебетом веселила його нам.

Спитаєте — як же то сталося, що жінка умерла в чужій хаті зимою? Не знають молодші тих важких піонерських гараздів, яким твердими і навіть жорстоким було життя фармера-поселенця, не те, що тепер, де є всі вигоди і достатки.

Отож 20 миль на північ від Гаєс були ліси, і ліси, а тут коло Гаєс луччі змлі і ближче містечка. Той чоловік, що про його родину йде мова вирентував фарму в сусідстві з фармою мого тестя, себто чоловікового батька І. Ґереги. Ніхто з нас про тих людей, ані про те, що вони там оселюються не знав. На тій фармі від довшого часу ніхто не мешкав і хата стояла пусткою цілу зиму. Той фармер думав завчасу перевестися, щоб з весною міг почати працю коло рілі. В березні вдень вже сонце гріло і виглядало на теплу вчасну весну. За поміччю свого сусіда той фармер виправив жінку з дітьми наперед до неопаленої хати, а сам другою фірою віз кухню і приїхав кілька годин пізніше. Не подумав чоловік, щоб завести жінку з дітьми до сусідів, так їх лишив, а сам поїхав по решта на своє старе господарство, вернувся аж на другий день, але вже нікого в тій хаті не застав.

Жінка сподівалась маленької дитини. Але вона заходилась вставляти кухню, бо надходив вечір і було зимно. Коло півночі вона почула, що коло неї зле, нікого нема, в хаті зимно а діти маленькі. Щоб рятуватись вона наказала дітям лежати в ліжку, сама зібралась і пішла до сусідів. Хоч і не дуже далеко було до Ґереґів, але вночі ще й мело снігом. Мабуть зо дві години борикалась вона з болями снігами, поки добилась до хати родичів мого чоловіка. Прийшла хвора, перемерзла, і породивши неживу дитину — хлопчика сама переставилась. Умираючи, благала поїхати і спасти її дітей від холодної смерти, бо вони може почнуть шукати за нею на дворі. А чоловік не знає, що з нею таке сталось. Вернувшись застав її на лаві з дитинкою в чужій хаті. Тверде піонеське життя скосило її передчасно, полишивши сирітками четверо маленьких дітей.

Виростала моя Маруся на гарну дівчину, була чемна, слухняна, добре вчилася, скінчила „гай скул" і скінчила третю клясу української школи. Перебула вона щасливо операцію на руки. Сама вродлива, добра. Вийшла заміж за архитекта і живе тепер в Зєдинених Державах Америки. Має своїх троє дітей. А за нас не забуває. Пише до нас листи по українськи, шанує так само як власних родичів.

Меґі Ґрент, журналістка, яка має свою власну колону в торонтонському щоденному часописі „Ґловб енд Мейл"; їй уже втретє присуджено першу нагороду з журналістики в категорії постійних статтей під час суперництва Меморіел Евордс Контест, що його проводить щорічно для канадійських журналісток Канадійський Жіночий Пресовий Клюб. **„К. С."**

Свято Золотого Ювілею п-ва М. А. Стечишинів

В житті кожної людини, так як і в житті кожного народу є окремі події, що стають світлими сторінками в історії чи то народу, чи одиниці. Культурні народи зберігають такі памятні дні, чи то раз у рік, чи то в періоді певного часу і надають їм святочної форми, урочистого характеру.

Ювілеї подруж, хоч і мають взнеслу ціль, бо ними ми виявляємо пошану до взірцевого родинного життя як першої основи суспільства, то їх масові святкування в Канаді, набрали дещо банальности через невластиву українцям витворену форму тих „супрайзес", гучних забав, дорогих подарунків і масових запрошень, де часто буває, що запрошені навіть не знають хто ті ювіляти є.

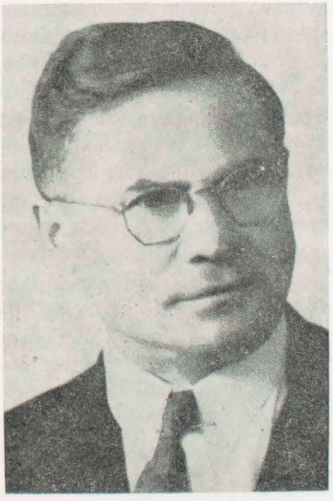

Суддя Михайло Стечишин

Іншого характеру є ювілеї, які мають властивий український характер і коли крім чисто родинного свята можна відзначити заслуги людей, що внесли в життя громадське, суспільне щось цінного, вічнотривалого, що його записала історія на своїх сторінках. І от до таких ювілеїв належить і ювілей панства — судді Михайла і Анастасії Стечишинів у Виниярді, Саск. Зустрічали вони 50-ліття — свято заснування свого родинного огнища серед дітей і внуків, дальшої рідні і близьких приятелів в неділю 23-го липня 1961 року.

Ця дата була лише символом урочистости, на якій зібрані могли виявити свою сердечну увагу і віддати пошану цим заслуженим піонерам культурної праці в Канаді, одним з провідників нашого народу в новій землі, що віддали велику частину свого життя для справ свого народу. А діти також мали спромогу виявити свою глибоку пошану і любов до добрих родичів.

Свято золотого ювілею панства Стечишинів відбулося не формою „несподіванки", але солідною підготовкою. Занялись ним в першу чергу діти ювілятів в порозумінні з родичами — син, д-р Орест Стечишин, донька Євгенія Микитяк і свояк ювілятів д-р В. Черевик. Господарем свята був місцевий, широковідомий громадянин Йосиф Лисак. До ювілейного прийняття причинилось дуже багато жіноче товариство,

Анастасія Стечишин

відділ Союзу Українок Канади ім. Доньки України у Виниярд.

Свято почалось ранішною відправою в церкві — Молебнем за здоровя ювілятів; служили Всеч. оо. Б. Яковкевич і В. Сенишин. По відправі всі гості перейшли на прийняття до залі Українського Народного Дому, де членки жіночого товариства приготовили багатий бенкет.

Заля на це урочисте прийняття була по святочному удекорована. Столи застелені були дорогими обрусами і розставленими на них живими квітами. Головний стіл призначений для ювілят, застелений ручної роботи скатертю. На

середині стола пишались три колачі і ювілейний коровай-торт, прикрашений свічками і живими квітами.

За стіл засіли ювіляти з дітьми й онуками; п. Г. Тижук, як свідок і поруч сестра ювілятки — Марія. За столи засіло поверх 200 гостей і з ближчих і дальших місцевостей, як Торонто. Саскатун, Едмонтон, Калґері, Вінніпеґ. Приїхали обидва брати пані Стечишин — Якиміщаки — Йосиф з Вінніпеґу, Василь з Вайти.

По бенкеті зложили привітання ювілятам обидва отці духовні — Всеч. о. Б. Яковкевич і Всеч. о. В. Сенишин. Ґратуляції і побажання від дітей зложив найстарший син ювілятів — д-р Орест Стечишин. Від адвокатів промовляв адвокат Пилипів з Саскатуну, який оцінив замилування ювілятів до рідної книжки і здібности до писання. Пан Григорій Тижук підкреслив заслуги обидвох ювілятів і відношені до молоді. Дім п-ва Стечишинів був все відкритий для приїжджаючих гостей і місцевої молоді. Тут вона набирала розуміння громадських обовязків. Др. В. Черевик зложив побажання від багатьох давніх і теперішніх друзів ювілятів у Вінніпеґу, зокрема від Митрополита Іларіона, п. Майданика і своєї родини. Підкреслив, що суддя пережив багато; він був одним з перших адвокатів українців в Канаді. Юліян Стечишин, рідний брат ювілята згадав кілька цікавих життєвих епізодів з молодих літ, з так званої піонерської доби, пригадав роки депресії, коли в них ювілят кінчав свої правничі студії. Промовляв д-р Юрій Драґан, один з перших лікарів українців в Саскачевані, привітавши ювілятів переказав кілька цікавих епізодів з часів побуту у Манітобі. Д-р Володар Стечишин, син з Торонта зложив привітання обидвом родичам, оцінив їх старання за дану науку в школі вдома — ці привітання він висловив у двох мовах з уваги на те, що були присутні гості неукраїнці.

Прочитано привітальні листи і телеґрами, що наспіли з різних частин Канади від багатьох друзів, знайомих і рідні. Гарячі оплески викликала телеґрама ґратуляції від премієра Канади дост. Дж. Діфенбейкера.

Пан Микитяк, зять ювілятів привітавши родичів, переповів, що припадково знайшов в публічній бібліотеці в Келґарі в одній з більших виданих праць артикул про свого тестя і його заслуги для Канади. Довшу привітальну промову мав п. Іван Рурик з Мус Джьо — оцінив заслуги пані Стечишин як дружини судді, матері і громадянки. Про суддю Стечишина сказав, що він один з трьох перших українських провідників, який до сьогодні видержав на становищі раз вибраної дороги серед української спільноти. Промовляв пан Якиміщак, переказавши кілька веселих епізодів зустрічі і споріднення судді Стечишина з ними. Пані Савеля Стечишин підкреслила заслуги родичів у вихованій праці над дітьми, бо всі вони одержали і добре загальне домашнє виховання і українське. Зложив ґратуляції ювілятам др. Михайло Потоцький з Давфину і др- Потоцький з Йорктону, пан Марцишин, місцевий провідний громадянин, голова жіночого товариства Доньки України пані Анастасія Добровольська.

Змістовною промовою були висловлені дум-

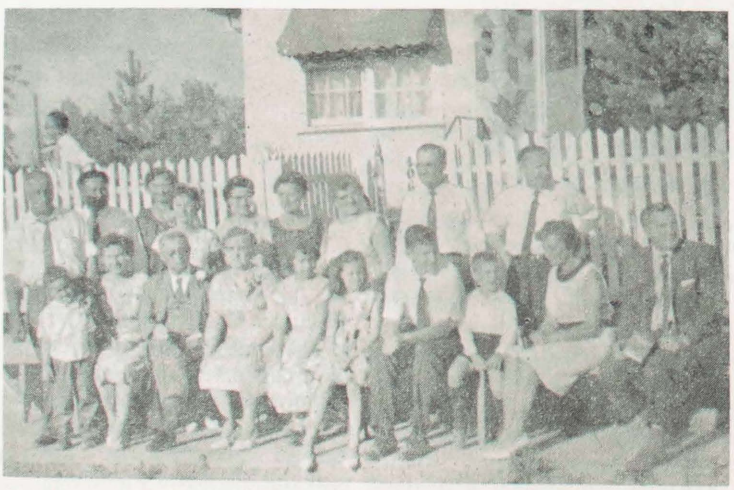

З ювілею п-ва Стечишинів. Світлина взята коло дому ювілятів; на знимці третій з ряду зліва направо суддя Михайло і дружина Анастасія Стечишини. Інші на знимці це ближча родина діти і внуки.

ки пані Ольги Войценко. Зложивши ґратуляції, вона висловила подив на їх велику домашню бібліотеку. Сказала між іншим, що п-во Стечишини ціле життя мріяли віддатись письменницькій праці; життя раніше не дозволяло їм взятись до того через родинні і громадські обовязки. Тепер зможуть більше присвятити себе писанню. Підкреслила потребу висвітлити, хоч би в шкільній лектурі постатті наших вже тут в Канаді славних українців для науки молодшого покоління.

На закінчення коротку подяку зложив сам ювілят суддя Михайло Стечишин.

На цім однак не закінчилось це гарне свято. Друга його частина відбулась в домі ювілятів. По закінченні програми, господар свята, пан Лисак запросив всіх гостей до хати п-ва Стечишинів. Ту домашні — донька Євгенія, сестра Марія та невістки поклопотались багатою вечерою, що відбулась формою буфету. Вечеряли де хто хотів — в садку, на траві, в хаті — всюди повно гостей. Найбільшою атракцією цієї гостини вдома була музика скрипки, що на ній приграваў гостям найстарший син Орест. Музика клясична і народня українська була дійсною насолодою. Тут вже велась також свобідна товариська гутірка. Хто хотів брав на памятку знимки. Тихий все дім, прегарне обійстя з малим садочком і квітником виповнились шумним гомоном гостей того дня.

Сказав колись Пантелеймон Куліш, визначний письменник, сучасник Шевченка, що ані одна одробинка твоєї праці, віддана для справ рідного народу не пропадає безслідно. Це саме можемо сказати, про обидвох наших заслужених ювілятів: історія записала золотими буквами їх труд, їх любов і їхню посвяту віддану своему народові.

П. Когуська

Признання в заслугах

В нашім громадськім житті в Канаді є чимало людей, які мають за собою значні заслуги, за які не чекають ані признання, ані подяки. Вони свідомі того, що взяту на себе працю вони виконували з почуття свого обов'язку і в ту працю вкладали всі можливі старання. Для них всяке діло це повна посвята а мотом їх є — якщо робиш — вложи всю свою душу а досягнеш наміченого.

До таких осіб серед нашого жіноцтва належить пані Марія Гавриш, членка відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Не будемо тут перечислювати її громадської праці при Катедрі у Едмонтоні; на цім місці хочемо підкреслити її здобутки у двох важливих ділянках Союзу Українок Канади.

Марія Гавриш, відзначена членка Союзу, переможець у кампанії „Променя" і референтка Фонду Фундації ім. Н. Кобринської.

Шановні Читачі пригадують нашу першу кампанію за новими передплатниками на „Промінь". Провінція Альберта вийшла в цій благородній кампанії першою, а едмонтонський відділ Союзу при Катедрі св. Івана дійсно заслужив на це першенство і вийшов переможним. Працювали там членки, учасниці кампанії для справи, розуміючи значення і потреби журнала — пані Ємма Верхомин і пані Марія Гавриш, які посвятили себе кілька місяців для справи.

Здавалось, що коли б кожний наш відділ був пішов такою дорогою, то сьогодні ми в дійсности могли б сказати, що все наше членство в Союзі виросло не свідомих, думаючих і читаючих жінок. Приходилось лише виявляти подив і пошану за невтинну працю, за постійні труди і досягнення. Треба тут також дати признання всьому едмонтонському жіноцтву, його свідомості, яке йшло назустріч трудам наших контестанток. Бо справа тут не лише в самій передплаті, але й в завданнях самого журнала, його місії, і щоб він міг дістатись до кожної хати, щоб думка його могла сягнути до серця кожної українки. Пані Марія Гавриш придбала най-

Світлина з вручення нагороди пані Марії Гавриш у відділі Союзу в Едмонтоні. Зліва направо — пані: Емма Верхомин, Марія Гавриш і Софія Гриник.

більше число нових передплатниць — 90, пані Емма Верхомин около 40.

Друга замітна праця, якій пані Гавриш прислужилась була кампанія і будова фондів Фонду Фундації ім. Наталії Кобринської. В цій ділянці займала в Союзі Українок Канади пані Гавриш позицію референтки. Фундація була започаткована на з'їзді в Саскатуні 1954 р. а вкоротці по цім Союз розгорнув працю над будовою фундації. Як референтка цієї ділянки, причинилась дуже багато пані Гавриш збіркою фондів, головно в Едмонтоні. Едмонтонське громадянство, особливо членство Союзу положило фундамент під цю фундацію.

За досягнення в кампанії за новими передплатниками „Променя" центральна управа Соючу нагородила пані Марію Гвриш, як переможця нагородою. З огляду на те, що це був Шевченківський рік, управа Союзу дала їй повний комплет творів Шевченка — 14 томів, видання М. Денисюка.

Хай ця нагорода буде скромним виявом нашої оцінки за вложений труд, що його дала пані М. Гавриш в розвій нашого культурно-громадського життя, а для українського жіноцтва зокрема.

Ценральна Управа Союзу Українок Канади

ВШАНУВАННЯ ПАНІ МАРІЇ ГАВРИШ

Під час річних зборів 10-го грудня, 1961, відділ належно вшанував її за осягнення найбільшого числа передплатниць. Пані Софія Гриник, голова відділу висловила признання і глибоку подяку за її успіх в кампанії. Пані Стефанія Пауш зложила їй ґратуляції від головної управи Союзу Українок Канади. У своєму слові звернула увагу на початки організаційного життя нашого жіноцтва та його освідомлення при помочі преси — журнала. Дальше сказала, що пані Гавриш вповні зрозуміла значення друкованого слова та її змагання у кампанії значно поширило журнал і причинилось багато до його успіху. Пані Емма Верхомин, референтка журнала, зложила ґратуляції і подякувала пані Гавриш зз жертвенну працю у контесті. Вона вручила дарунок як нагороду і побажала їй здоров'я й енергії для продовження праці в користь журнала і в користь українського жіноцтва в Канаді. Вона підкреслила, що пані Гавриш виявила в цій кампанії як і в інших збіркових установах свою питому здібність.

Опісля пані Гавриш сердечно подякувала за вшанування і за нагороду і заявила, що раділа своєю перемогою, але взяла участь в кампанії тому, щоб своєю працею допомогти моральне і матеріяльне забезпечення журналу.

Емма Верхомин, реф. журнала

ЧЕРГОВА КОНВЕНЦІЯ СУА

Союз Українок Америки проголосив свою чергову, 13-ту зряду конвенцію, яка відбудеться 29 і 30-го червня і 1-го липня 1962 р. у Філадельфії.

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

вітаю наш ПРОВІД і все ЧЛЕНСТВО та складаю найщиріші ґратуляції за проведену працю.

Бажаю світлих успіхів, витривалости на майбутнє. Нехай Добрий і Милосердний Господь допомагає і на далі нашому ПРОВОДОВІ та ЧЛЕНСТВУ у праці на користь і добро нашому народові.

Леонія Слюзар,
Монтреал.

Відділ для дітей

В ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ

(Збірна деклямація)

Хто Шевченко?! — Це ми [знаєм —
Хоч такі малі ми діти —
Ми слова Його у серці
Зберігаємо — як квіти!

Про Шевченка нас учили
В рідній хаті, в рідній школі...
Кобзаря ми не забудем
Вже ніколи... вже ніколи!

Не зломив же, сила дужа
Ворог владною рукою —
Він боровся все за правду —
Хоч карали і тюрмою...

Бачив Він недолю люду
І терпів для свого роду...
Світло правди і науки
Добував він для народу.

Ми підем Його слідами,
Ми минем чужі пороги —
Нас охота, труд і праця
Доведуть до перемоги.

Приміром в життю нам буде
Батько наш Кобзар Тарас, —
Ми в любові, ми у згоді
До добра підемо враз.

Радісно учитись будем,
Не пора нам сумувати —
Ми прийшли тут Кобзареві
Славу і поклін віддати.

У. Кравченко.

КОЗА-ДЕРЕЗА І ПІВЕНЬ У ЧЕРВОНИХ ЧОБОТЯХ

(З книжки Дитинство Тараса)

Яскраве сонце освітлювало батьківську хату. Соняшний зайчик з причілкового падав на вербу біля перелазу й золотив зелені віти та дуплястий стовбур. На високій вербі вершок зовсім усох і стирчав у небо паличчям. Яблуня на причілку підростала і щороку родила більше червоних яблук. Подвір'я поросло зеленим шпоришем і калачиками.

Серед двору на ряднині сидів Тарас. Йому йшов четвертий рік. Засмаглі на сонці щоки шаріли, він мружив очі і захоплено грався улюбленими цяцьками. Тут же в дерев'яних ночвах спала маленька Тарасова сестричка Яринка, а по дворі, осідлавши довгу лозину щодуху мчав шестирічний брат Микита.

Угледівши сестричку-няню, Тарас схопився на ноги.

Катря поклала сапу на присьбі, а сама, переступивши через плетений тинок біля хати, взялася виривати бур'ян у квітнику. Тарас голосно кликав:

— Катрусю, іди розкажи казку!

— Посидь, Тарасику, побався з Яринкою — вона маленька...

— Катрусю, і я був маленький?

— І ти був маленький, а тепер виріс і повинен глядіти сестричку. У тебе є цяцьки?

На ряднині в зеленій траві лежала покришка від горняти, дерев'яна кулька не знати від чого, зелений огірок, кілька квіток з Катрусиного квітника.

Тарас збирав цяцьки на ряднину і обіцяв всі віддати маленькій Ярині, коли прокинеться.

Засокотала зозуляста курка, озвався півень під тином, що примудрився вихопити з рук малого хлопця зеленого огірка і тепер кликав курей ділити поживу.

Надокучило Тарасові дивитися на півня та курей і він знову кликав:

— Катрусю, іди розкажи казку!

Перестань, Яринку збудиш...

Яринка і справді ворухнулася.

Тарас не міг угомонитись, все кликав Катрю, і вона, кинувши роботу, мусіла сісти поруч.

— Катрусю, розкажи про козу-дерезу, — просив Тарас і

Для наших господинь

Коли вам лишається мясо з печеного індика або курки, то можете приготовити зовсім свіжу страву. Ось кілька таких приписів.

ГАРЯЧА ІНДИКОВА САЛАТА

2 горнят печеного індичого або курячого покраяного в кубики мяса
2 горнят покраяної салєри
½ горнятка дрібно посічених мігдалів
½ ложечки солі
2 ложечки дрібно посіченої цибулі
2 ложки цитринового соку
1 горня салатової заправи (мейонез)
½ горнятка тертого жовтого сира
1 горня покришених „потейто чипс"

Змішати всі складники крім останніх двох, виложити в бляшку, або 4-6 поодиноких малих. Притрусити зверху сиром і потейто чипс. Пекти в гарячій печі 450° Ф. через 10 хвилин. Подавати на стіл гарячим. Прикрасити зеленою петрушкою.

Подала Настя Сенів, Едмонтон.

СМАЖЕНІ КРОКЕТИ

2 горнят покраяного дрібненько печеного мяса з індика або курки
Солі до смаку
⅛ ложечки паприки
Пучку салєрової соли
1 ложку посіченої петрушки
1 ложечку цитринового соку
¼ ложечки дрібно посіченої цибулі
1 горня густого білого сосу
2 горнят потертих корн флейкс
1 вбите яйце
1 ложка води.

Змішати — м'ясо, сіль, паприку, салерову сіл, петрушку, сік з цитрини, цибульку і білий сос. Вимішати. Виложити на таріль накрити і лишити через ніч, щоб захололо і стужавіло. Виробляти поздовжні галочки формою пальчика, обкачувати в потертім корн флейкс, відтак в яйці розбитім з ложкою води і знов обкачати в корн флейкс. Кидати на гарячу оливу, або шортінг, на яких 3-4 хвилин аж зарумяняться. Вибираючи з гарячого товщу, складати на папір, який втягне в себе решта товщу. Подавати на стіл з калиною, або кренбері сос.

Подала Настя Сенів, Едмонтон.

БАБКА З КАРТОПЕЛЬ З СИРОМ

10 середної величини картопель
4 яєць
2 цибулі
2 ложки муки
1 фунт свіжого білого сира
солі і перцю до смаку.

Бараболі пообирати і потерти на тертці, цибулю зісмажити на маслі або на товщі з бейкону, додати до бараболь яйця, муку, сир, сіль, перець і все разом добре вимішати, вимастити ринку (ровст пен), дати масу до ринки, накрити і поставити до мірно огрітої печі 350° Ф. на годину і пів, щоб добре випеклася. Подавати з квасною сметаною, або помастити маслом.

Подала пані Юлія Стецик, Гемилтон

Український маковий перекладанець легкий, відмінний, чудовий

Запарити кипячою водою 2 горнятка маку і лишити на пів години. Відцідити через платок і змолоти на машинці раз або й два через найтонші ножі.

Вбити 5 або 6 жовтків, з 1 горнятком мучного цукру (айсінг сюгар) аж стане пухке. Завинути мак в жовткову масу, додати ½ ложечки рому або ванілії, дати ⅛ ложечки соли.

Вбити білки на туго. Завивати білки дуже легко в масу. Взяти дві бляшки 2 x 9 цалів, вистелити натовщеним папером і пекти кейк 1 год. в температурі 300° Ф. Коли готове, вийняти з печі, дати прохолодитись. Зложити пляцки один на другий даючи в середину масу, яка кому до вподоби, або виповнити середину і довкола на густо вбитою сметанкою. (гвипінг крім). Для прикраси верх посипати сухим маком.

Цей припис прислала Єлисавета Шелепюк, Форт Вілліям.

вогники заграли в очах.

— Посидів би, побавився, я тоді дві козі розказала б.

— Розкажи мені, сестричко, одну козу-дерезу.

Катря почала оповідати, а Тарас припавши до неї, ловив кожне слово. Він зрідка кліпав допитливими очима і ледь-ледь дихав: йому здавалося, що й він пасе козу, жене її з поля і зустрічає дідуся на воротях у червоних чоботях.

— Кізонько люба, кізонько мила, чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я не пила, я й не їла — тільки бігла через гребельку, вхопила води крапельку, бігла через місточок, вхопила кленовий листочок, — тільки й пила, тільки й їла.

Сердився дід на сина, а Тарас на брехливу козу.

— Дід сина вбив, у землицю загорнув...

Тарас стурбовано закліпав очима ,сльози навертались на очі, але гнів на брехливу козу сушив їх. Коли б можна було, він би сам пішов до діда і розповів би правду про зрадливу козу, тож коли дідусь дізнався, що коза його обдурювала, і показав її, — Тарас дуже зрадів.

Довго розповідала Катря, позираючи на сонце, що звернуло на полудень. Скоро батько й мати прийдуть з панщини.

Сонце покотилось за гору. Тарас хотів діждатись батька й матері, але сон зводив вії, плющив очі...

— Ти, я бачу, спати хочеш? Ходімо до хати — постіль постелю. Катря постелила, спати поклала, тихесенько піснею приспала.

Дмитро Красицький.

СТОРОЖІ МИРУ

Сьогодні, більше як коли від 1940-их років ми зобовязані віддати їм салют — цим громадянам у Канадійських Збройних Силах, які є готові захищати наших свобід і допомагати охороняти світовий мир.

DEPARTMENT OF NATIONAL DEFENCE

ЗВІТ ПРОВІНЦІЯЛЬНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА АЛБЕРТУ

30-літній Провінціяльний З'їзд Союзу Українок Канади відбувся 11-го листопада, 1961 року, в залі Катедри Св. Івана в Едмонтоні. З огляду на те, що це був ювілейний рік існування, Провінціяльна Екзекутива поробила заходи, щоб заохотити якнайбільше число членок прибути на з'їзд і ці старання увінчалися успіхом: прибуло велике число делегаток і гостей з різних частин Альберти, які брали активну участь в усіх нарадах.

Голова, пані Калина Засійбіда, відкрила з'їзд щирим привітом і попросила Всеч. о. О. Хом'яка провести молитву. Після молитви, о. Хом'як передав привіт від себе, від Преосв. Владики Андрея і від Катедральної Громади. У своїх словах дав признання Союзові Українок Канади як одній з найсильніших союзних організацій СУС. Закликав жіноцтво, щоб дбало про збільшення свого членства та щоб уділяли свою найбільшу увагу справам нашої молоді. — Де є добра організація, — сказав він, — там є і поступ.

До президії були покликані слідуючі пані: Стефанія Пауш —голова Союзу Українок Канади, Настя Шемелюк — уступивша голово пров. екзекутиви, Софія Гриник — голова відділу при Українській Православній Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, добр. Соня Столярчук — Виллінґдон, Марія Каланча — репрезентантка з Ту Гилс, Розалія Гуцуляк—з Ендру, Надія Кобильник—з Калгарі.

Секретарками були пані: Тетяна Лазарович і Марія Лазарук. Присутні віддали пошану померлим членкам однохвилинною мовчанкою.

До номінаційної комісії ввійшли пані: К. Ханасик — Мирнам, С. Зварич — Вегревил, Е. Сиротюк, С. Василишин, О. Ганочко — з Едмонтону.

В склад резолюційної комісії ввійшли пані: М. Михайлишин, Е. Верхомин — з Едмонтону, добр. С. Столярчук — Виллінґдон, Н. Шемелюк — Смокі Лейк, О. Мельничук — Ту Гилс.

Калина Засійбіда, голова провінціяльної екзекутиви Союзу Українок в Альберті.

Слідували звіти діяльности урядниць Екзекутиви: пані К. Засійбіда — голова, подала читаний звіт за працю в минулому році: Дали стипендії в сумі 100 долярів, що була розподілена для трьох студентів за найкращі пописи в курсах українознавства в Інституті Св. Івана в Едмонтоні; пані Засійбіда і пані О. Семчук давали інструкції вишиття дівчатам під час літніх курсів в Інституті; щоб придбати потрібних фондів на ведення праці, Екзекутива розіслала кусочки полотна до відділів, які членки по місцях вишивали. Пізніше, ці речі були розпродані під час Весняного Чаю і Вистави; як і кожного року так і в цьому році вищезгадане підприємство Весняний Чай і Вистава перейшла з добрим успіхом за участю багато гостей; старанням Екзекутиви і місцевого відділу при Катедрі Св. Івана членки управи брали участь в окружних з'їздах: пані М. Будник в Пено, пані Т. Лазарович на відкриттю Народнього Дому в Санґудо, пані Засійбіда в Ендрю, а також була на 30-літньому ювілею відділу в Виллінґдон; голова говорила на перших організаційних зборах новоствореного відділу при громаді Св. Андрея в полудневім Едмонтоні. При кінці місяця травня, голова на прохання центральної управи Союзу Українок Канади, відвідала шість відділів у Британ Колумбії, і при цій нагоді дала промову під час Весняної Вистави у Ванкувері, що перший раз в історії була заряджена старанням Екзекутиви і відділу ім. Лесі Українки. Голова брала участь на засіданнях центральної управи, а також і на зборах Пров. ТУС. Екзекутива за поміччю пані О. Лукомської, референтки журнала „Промінь", повела інтенсивну працю, під час кампанії за збіркою нових передплатниць на журнал і здобула дану квоту нових передплат на провінцію. Пані Засійбіда зложила щиру подяку за гарну кооперацію і допомогу в праці урядницям Екзекутиви репрезентанткам та всім що давали поміч на протязі року.

Звіт з минулорічного з'їзду перечитала пані Т. Лазарович. Звіт кореспонденційної секретарки подала пані Марія Лазарук. Фінансовий звіт подала пані Розалія Ґовда, — касієрка. Загальний прихід був $768.65, розхід $307.05. На біжучий рік находиться в касі $537.83. В Музейному Фонді мають $1,272.87.

В імені контрольної комісії, пані Марія Михайлишин заявила, що фінансові книжки находяться в найкращому порядку і внесла вотум довір'я уступаючому зарядові.

Звіти референток: пані Ольга Семчук — голова Комітету Мистецтва і Музею, подала склад свого комітету, в який входили пані: Е. Верхомин, А. Мельник, Р. Скакун, О. Лукомм-

ська, Л. Івасюк, Д. Корпан. Брали участь у Весняному Чаю і Виставі, у заряджанні виставок мистецтва. Відбули кілька успішних вечерків вишивання, спільно з відділом при Катедрі Св. Івана, за помічю пані Р. Гаук на курсах було 29. Цього року придбано 10 нових речей до філії Музею: Книжка „Народний одяг" — О. Кульчицької, подарувала пані Е. Верхомин, „Тканини і Вишивки", подарували п-во М. і Т. Лазаруки з нагоди 25-літнього ювілею, „Свята Софія", подарували п-во В. і М. Гринчуки, книжка фотографій, взорів писанок, подарувала пані Доця Яндова, „Гуцул-Різбар", (статуя), подарував пан Ф. Татчин, „Гуцулята", (статуя), купив мистецький комітет, „Покривальце, жовтенькою мережкою", подарувала пані М. Музика з Веґривел, „Кіптар", подарувала пані А. Підручна з Веґревил, „Верета" (краєвого виробу), подарувала пані К. Маґера з Едмонтону.

Тому, що тепер в Україні зовсім зникають безслідно побутові українські речі історичного значення, з ноші, хатнього оздоблення, господарські приладдя та інше, Комітет Мистецтва і Музею має за ціль збирати такі речі, де тільки можливо, і зберігати їх як цінні музейні експонати для майбутніх поколінь.

Надійшла 11-та година і всі учасниці встали з місць на двохвилинну мовчанку, в пам'ять вояків, що полягли в останніх двох війнах.

Слідував звіт пані Ольги Юсипчук, референтки Стипендії: цього року Провінціяльна Екзекутива виасиґнувала сто долярів на стипендії за найкращі успіхи на курсі українознавства в Інституті Св. Івана. Нагороди дістали: Евстахій Гуменюк — Едмонтон, (40 дол.), Петро Сироїд — Спеден, (20 долярів), Орест Бігорай — Едмонтон, (20 дол.), Віктор Костів — Вестлок, (20 дол.).

Нагороди вручила голова, пані К. Засійбіда на святочному обіді, що був заряджений для курсантів в Інституті. Після цього відбулася дискусія над справою стипендій, і з'їзд прийняв рішення, щоб на наступний рік стипендію поділити трьом студентам, які найкраще попишуться в курсі українознавства в Інституті.

Пані Марія Чарнецька, референтка Організації Консументів подала обширний звіт з діяльности цієї організації в користь канадійських покупців. Заразом роздала цікаві матеріяли до читання всім учасницям про осяги і цілі організації.

Д-р Левко Фарина — голова Централі Союзу Українців Самостійників, зложив з'їздові привіт, подаючи при тому декілька цінних завваг: Союз Українок Канади є найбільш діяльною організацією в складі С.У.С., і ми надалі мусимо звертати особливу увагу на виховання наших дітей на свідомих українців і добрих громадян Канади; мусимо постійно дбати про допомогу Православній Церкві, морально і матеріяльно, а заразом піддержувати визвольні змагання наших братів і сестер на рідних землях.

Слідував привіт домініяльної голови Союзу Українок Канади, пані Стефанії Пауш з нагоди 35-ліття існування Союзу і 30-ліття Провінціяльної Екзекутиви.

Перед нами, в наступному році, як вона заявила, стоять чотири важливі ділянки праці, на які ми мусимо звернути найбільше уваги: 1) Українська мова. Сьогодні бачимо, що світові та історичні події видвигнули українську мову на небувалий досі високий рівень в науці, в дипломатії, в техніці тощо. Даючи нашим дітям знання рідної мови ми даруємо їм „ключ" який відкриє для них неодні двері до визначних посад і досягнень в різних високих установах, як в Канаді так і в інших державах світу. 2) Поширення журнала „Промінь". Наш журнал сьогодні популярний, як в Канаді так і поза Канадою; однак, є ще в нас широке поле до розвою і, обов'язком кожної членки є подбати, щоб число передплатниць з кожним місяцем зростало. 3) Молодші відділи СУМК. З кожним роком ці молоді гуртки зростають числом. Кожний відділ Союзу повинен доложити всіх старань, щоб в них існував цей відділ молоді, де діти побирають навчання в українському дусі, а пізніше, стають активними свідомими членами старшого СУМК. 4) Цивільна оборона. Це є справа великої ваги. Слід нам бути приготованими на всяку евентуальність — чи буде війна чи не буде. Звертати особливу увагу на заряджения урядів.

(Докінчення буде)

ВІДІЙШЛА ОДНА З ПЕРШИХ

(Памяті Марії Адамовської)

Дня 27-го грудня, 1961 року упокоїлась в Бозі в Санаторії у Форт Сан, Саск. бл. п. Марія Адамовська, де пробула довгих 17½ років.

Мало хто з українського громадянства не знав Марії Адамовської, хоч вона не була ані співачкою, ані славною акторкою — інші заслуги мала вона перед Богом і своїм народом — була вона одною з перших українок піонерок, що захоплені ідеалами праці для свого народу, ставали в ряди організації, сповнені великої віри у правість свого народу та віддані всеціло справі.

Знало українське суспільство про Марію Адамовську через її писані праці в „Українськім Голосі" — писала вона поезії, статті, спогади з піонерського життя на фармах. Однак на тім не кінчилась її діяльність — вона була розумом і серцем українського життя в Мелвил, особливо серед жіноцтва і молодечої в той час сильної організації СУМК. Захоплена організуванням Союзу Українок Канади, цілим серцем віддавалась цій праці і в тім вирі народньої роботи виростали її діти. Особливо серед молоді була знана, вихована нею донька Марія (тепер М. Драбиняста).

Широкий, але невимовно твердий шлях життя пройшла ця замітна постать. Доля вела її суворими стежками, наче випробовувала її, однак помимо всього Марія Адамовська лишалась все ідейною, відданою донькою свого народу. Без претенсій, скромна у своїй особі, гаряча патріотка, але велика у своїй духовості, у своїй великій вірі у свій народ...

Народилась покійна 25-го серпня 1890 р. в селі Міхалькові, повіт Борщів в Західній Україні, в родині вже покійних Дмитра і Катерини Олійників. До Канади приїхала зі своїми родичами 1899 р. девятилітною дівчиною. Хоч літами була ще майже дитина, але важкий тягар праці мусіла двигати на своїх дитячих плечах разом зі старшими, щоб поборювати піонерські труднощі життя на фармі.

В 1907 році покійна вийшла заміж і почалась нова сторінка родинного життя хліборобів-піонерів. Кожну пядь землі, де вона ступала у своїй тяжкій праці — зрошувала і своїм потом і своїми дрібними сльозами... Дітям своїм неба готова була прихилити.

Прожила у Мелвил 25 років, поки пішла до санаторії і того чверть століття провела при громадській роботі — на сцені, на зборах, при ріжній праці в громаді. До неї звертались за порадою, за поміччю. Двері її гостинного дому все були широко відкриті як для приїжджих до громади людей, так і до місцевих, особливо для молоді, яка її любила і радо ішла за словами поклику покійної. Сама вона вічно тягнулась до науки, до знання, наче квітка до сонця; кожну вільну хвилину присвячувала читанню. Хоч сама не була багата, матеріяльні обставини були більше як скромні а проте жертвенність її була велика — крім ріжних даток на кожноденні громадські потреби, покійна була перша, що своїм коштом умеблювала кімнату в Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу. Будучи в санаторії хворою, вона і там знайшла спосіб прислужитись українській справі — вишила прекрасний великий обрус на престол Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу та деякі вишивки до філії музею Союзу Українок у Вінніпеґу.

Тяжка піонерська праця коло землі, часті недостатки, посвята і душевні страждання спричинили недугу туберкульози з якою змагалась поверх 17 років і не змогла її побороти. Кілька років перед смертю, вже як була в санаторії повдовіла. Останні роки життя проводила в ліжку, бо стратила владу в ногах.

Нею багато опікувались діти, особливо донька і зять Драбинясті, якийсь час забрали її з санаторії додому, доглядали хворої, однак недуга вимагала шпитального лікування і вона знов повернулась до санаторії, однак і там донька Марія доїжджала, листи до неї писала, на дусі її кріпила.

Бл. п. Марія Адамовська

Згасло життя, що горіло любовю і працею для свого народу. Оставила в глибокому смутку дві дочки — Катерину в Торонті і Марію Драбинясту у Вінніпеґу та онуку Діяну Драбинясту. Оставила покійна три сестрі — Домка Катеринюк — Вінніпеґ, Параска Шосталь — Стінен, Саск., Анна Вахняк — Гронлід, Саск., два брати — Григорій Олійник — Гемилтон, Онт. і Петро Олійник — Гаєс, Саск. Похорон відбувся у Вінніпеґу в суботу 30-го грудня. Тіло покійної спочило на цвинтарі Елмвуд у Вінніпеґу.

Н. Когуська

ПОДЯКА

Члени родини бл. п. Марії Адамовської цією дорогою складають найщирішу подяку парохові Всеч. о. М. Юрківському за похоронну відправу, за теплі слова та розраду родини; п-ву Василеві і Мирославі Касіян, які не жаліли часу і подали помічну руку в часі похорону, приятелям і знайомим за співчуття.

Тяжко, мамо, ти робила
Від ночі до ночі,
Не раз, Тобі, піт кривавий
Аж заливав очі,
Тож за всю ту Твою працю,
Твої тяжкі труди,
Хай землиця канадійська
Тобі пером буде.

Марія Драбинята і родина.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ

Дня 22 січня 1962 року відбулося Свято Державности в Союзі Українок, відділ св. Кн. Ольги, Торонто. Сходини відкрила новообрана голова, пані Ю. Сулима і запропонувала вислухати реферат пані М. Волосевич, про знаменні події в Києві, а саме: проголошення 4-го Універсалу в 1918 році і Свято Злуки Українських Земель — 22 січня 1919 року.

З присутніх на залі цю останню подію, яка відбулася на площі св. Софії, памятають, бо були присутні — пп. М. Волосевич, др. Янішевська, др. З. Плітас і В. Завадська.

Пані М. Волосевич ілюструвала доповідь власними спогадами, пояснила, чому Свято відбулося 22 січня, а саме тому, що большевики спішно надходили до Киева і вже не можна було відкладати акту Зеднання Земель, через непевне становище.

Реферат пані Волосевич виголосила дуже щирим тоном і це сприяло загальному урочистому настрою, бо прелеґентка подавала все, те чому була свідком. Не могла часом опанувати зворушення, коли згадувала про засідання Центральної Ради, в ніч з 24-го на 25 січня 1918 року, коли професор Грушевський проголошує текст Універсалу і при словах: „Однині Українська Народня Республіка стає самостійною, не від кого незалежною Державою Українського Народу", ... заля вибухнула громом оплесків й вигуків „Слава". По закінченні реферату, добродійка Фотій задеклямувала вірш про Свято Державности: „Свята Софія", додатково говорила п. В. Завадська, а др. Г. Янішевська зачитала вірш Миколи Щербака „Зірниці України".

По цій урочистій частині, зібрані членки вшанували день народження нашої старшої, активної дієчки, пані Е. Охітви і пані голова припняла соленізантці китицю квітів, а присутні відспівали „Многая літа". Добродійка М. Фотій виголосила дуже сердечну промову про сьогоднішне подвійне свято, підкреслюючи чесноти й побожність пані Е. Охітви. Пані Т. Бевш, Вахна і Буряник передали соленізантці гарний дарунок від членок. При каві з перекускою колядували, до чого прилучилися також панове з православної громади, після того п. голова православної громади, п. І. Янішевський ґратулював пані Е. Охітві. Настрій був виїмково святочний.

В. Завадська

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО 25-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. М. МАРКОВИЧ В КАНОРІ, САСК.

Світлина з ювілейного свята відділу ім. М. Маркович, у Канорі, Саск. — Перший ряд зліва направо — пані: О. Козоріз, Т. Ременда, С. Копельчук, М. Мисак — касієрка, К. Трембач — 2-га заст. голови, Е. Козяр — кореспонд. секр., С. Пауш — голова С. У. К., О. Ойстрик — голова, добр. Г. Слюзар — рек. секр., П. Данильчук — 1-ша заст. голови, П. Кушнір, Ф. Киба — уступаюча голова, Д. Ортинська, М. Котелко, А. Мисак. Другий ряд: С. Песимна, Н. Козоріз, Е. Дорогой, М. Худяк, К. Анака, М. Стратійчук, М. Сушельницька, М. Ободяк, Г. Гондзіола, М. Данильчук, Д. Лопащук, К. Овчар, М. Анака, А. Горечка, Дж. Амбросі, А. Реваковська. Третій ряд: Н. Дучак, В. Цимбаліста, М. Меслюк, А. Цимбаліста, А. Гондзіола, М. Пура, Р. Крайник, А. Романов, А. Шиньківська, Б. Кусей, Р. Козоріз, М. Мельничук, К. Дутка, О. Анака, В. Розеборска, М. Гулуцан. Четвертий ряд: П. Ганевич, М. Лобда, Г. Денис, Г. Ортинська, М. Добровольска, М. Денис, Е. Ягольницька, Н. Денис. Нема на знимці: М. Свинарчук, Ю. Темрик, Л. Козак, Е. Шапка, К. Сушельницька, А. Гривків, П. Демчук, М. Чоботар, М. Бабюк.

В неділю, 26 листопада, 1961 р. відбулося в Канорі небувало врочисте свято — 35-ліття Союзу Українок Канади і місцевого відділу ім. М. Маркович. Свято почалося рано Службою Божою, яку відправив Всеч. о. В. Слюзар. Після святої Літургії відбувся вдячний Молебень в намірі доброго розвитку нашої організації.

В 2 години по полудні, перед святочною програмою всі членки відділу зійшлися до Народного Дому на спільну знимку.

Дуже приємно було побачити що ще довго перед програмою заля Народного Дому була заповнена. Сцена в залі була дуже гарно і відповідно до свята прибрана.

Відкриваючи свято, добр. Г. Слюзар голова ювілейного комітету, попросила пароха Всеч. о. В. Слюзара провести молитву. В своїх вступних словах, вона привітала всіх присутніх, пояснила значення цього свята і коротенько згадала про завдання і цілі Союзу Українок Канади. Сказала, що організація, яка проіснувала 35 літ вказує, що вона була заснована на здорових основах. Сьогодні з гордістю можемо сказати, що Союз Українок осягнув свою мету. Дала велике признання основателькам Союзу Українок Канади і відділові М. Маркович, та всім жертвенним членкиням. Тих членкинь, які в протягу 35 літ відійшли у вічність, присутні вшанували однохвилинною мовчанкою.

Ювілей організації, це відзначення її праці за певний період часу. Щоб всім нам краще запізнатися з працею місцевого відділу, добр. Г. Слюзар попросила пані О. Ойстрик теперішню голову, переповісти його історію.

Пані О. Ойстрик, насамперед теплими словами привітала пані С. Пауш, голову Союзу Українок Канади, нашу гостю-бесідницю, попросила її на сцену причипаючи корсаж живих квітів. Відтак вона переповіла в дуже скондинсованій формі історію канорського відділу від його заснування в 1926 році до року 1961. За тих 35 років багато праці перейшло через руки наших членок. Від самого початку існування цей відділ був одним з взірцевих відділів Союзу. Без виїмку він був активний і діяльний, сповняючи свої обовязки на релігійнім і національнім полі. Цікаво нам було почути, що в протягу 35 літ, відділ мав 19 голов: 9 тепер тут замешкують, 10 відїхали з Канори. Мали приємність мати провінціяльну екзекутиву чотири рази. Членок тепер є 60. Слідують імена членок котрі в протягу 35 літ були головами — пані: П. Котик, М. Будинська, Є. Козяр, М. Мадюк, М. Сліпченко, М. Стефанюк, Б. Конколь, М. Свинарчук, А. Стратійчук, Ф. Новосад, С. Стратійчук, П. Данильчук, П. Кушнір, добр. Л. Боднарчук, О. Копельчук. М. Мисак Д. Ортинська, Ф. Киба, і О. Ойстрик. Коли вона переповіла історію, згадуючи коротенько про розвиток і про головніші події кожного року, вона по черзі викликала на сцену і представила кожну присутну бувшу голову. Ці бувші голови і пані С. Пауш творили почесну призидію на свято. На закінчення вона дала зак-

лик до молодих жінок, щоб ставали членкинями організації. Бувші голови, які прибули на це свято з дальших околиць були: пані Б. Конколь з Тиздейл, Саск. і пані Ф. Новосад з Роблин, Ман.

Слідували привіти — пан Олекса Денис, голова церковної громади в Канорі привітав всіх членкинь Союзу, дав їм велике признання за їх посвяту і віддану працю в користь нашої церкви і побажав їм дальших успіхів.

Пан Володимир Мисак в імені відділу ТУС передав привіт. В своїм привіті він дав високу оцінку праці цілої організації Союзу Українок Канади, як також великі признання відділові М. Маркович що за 35 літ існування відзначив себе в українськім і загально громадському життю в Канорі. Він, як представник міста Канори, привітав всіх бувших голов і членкинь відділу, які приїхали з інших місцевостей на свято.

Предсідниця відчитала писемні привіти і побажання від слідуючих бувших голов нашого відділу — пані: Анелі Стратійчук, Венкувер, Б. К., пані Марії Мадюк, Саскатун і від пані Соні Стратійчук, Саскатун. Пані П. Кушнір, представила гостю-бесідницю, пані С. Пауш, голову Союзу Українок Канади.

Пані С. Пауш в імені Союзу Українок Канади передала щирий привіт нашому відділу з нагоди 35-літнього ювілею, привітала всі дооколичні відділи, які прибули на це свято і всіх присутних. Вона коротенько розповіла про розвиток і осяги Союзу Українок за минулих 35 років. Дальше дала признання основателькам цього відділу і всьому членству, яке доложило так багато праці до розвитку відділу.

В своїй промові пані С. Пауш з'ясувала чому за 35 літ існування, ми, українські жінки, маємо сильну організацію.

Дальше, пані Пауш говорила чого будучність буде вимагати від нас: українська мова набирає світової ваги і ми мусимо спрямувати наші сили на те, щоб наша молодь вивчала рідну мову. Також мусимо доглядати надалі наші молодші відділи СУМК, поширювати „Промінь" та постаратися, щоб при кожнім відділі знаходилася бібліотека. Вона також передала просьбу від комітету музею, щоб збирати для музею всі цінні речі які ще знаходяться між нашими старшими членкинями.

Пані Б. Кусей в імени відділу і всіх присутніх подякувала бесідниці за таку відповідну до свята промову і за її приїзд до нас.

Після головної промови слідувало вручення грамот за 25-ліття приналежности до Союзу Українок. Пані С. Пауш вручила грамоту пані Еві Дорогой і побажала їй здоровя і витривалости до дальшої праці.

На переміну слідувала музична точка-дует на піяно, який прекрасно відограли наші молодші членки — пані Ґ. Ортинська і пані Є. Ягольницька.

Надзвичайно миле враження зробила присутність великого числа членок з дооколишних відділів, а це з Кемсек, Мазепа, Донвел, Ґорлиц, Йорктон, Стінен, і Стирджис. Предсідниця викликала по черзі кожний відділ і представляла членок а присутні вітали їх оплесками.

Дальше на програмі слідував жіночий хор під проводом пані Є. Козяр. Хор відспівав дві пісні „Лети тужлива пісне" і „Ой співаночки мої".

Слідуючим промовцем був Всеч. о. В. Слюзар. Головним змістом його промови було признання членкиням Союзу Українок Канади і відділу М. Маркович за їх самопосвяту і відданість в громадській праці.

Закінчуючи програму, добр. Г. Слюзар подякувала пані С. Пауш за її участь в цім святі. Сказала що членки дуже високо оцінюють провід централі, склала щиру подяку, що через 35 років існування, він давав нам вказівки, на яких наші членки зростали культурно і національно. Також подякувала всім комітетам, які причинилися до здійснення цього свята, всім дооколичним відділам і всім присутним за їх участь в цім святі.

По закінченню програмової частини свята, відбулося чайне прийняття. Стіл був гарно прибраний вишиваним обрусом і живими квітами. Пані О. Ойстрик і пані Є. Козяр наливали чай. Наша імпреза 35-ліття організації закінчилась гостинним прийняттям та залишила по собі глибокі враження, що будуть постійним джерелом енергії і посвяти до продовження нашої праці.

Альбіна Мисак

Почесна Президія ювілейного свята — зліва направо— пані: О. Ойстрик, добр. Г. Слюзар, Ф. Киба, Д. Ортинська, М. Мисак, С. Копельчук, П. Кушнір, П. Данильчук, Ф. Новосад, Роблин, Ман., Б. Конколь, Тиздейл, Саск., Е. Козяр, С. Пауш — голова Союзу Українок Канади — Едмонтон.

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ

Лашін, Кве.

35-літній ювілей Союзу Українок Канади і 10-літній ювілей відділу С. У. К. ім. св. княгині Ольги відбулись 31 грудня, 1961 року.

Свято почалось Панахидою зо померших членок т-ва в церкві св. Юрія. По Службі Божій майже всі присутні зійшли до церковної залі. При вході до залі, голова жіночого т-ва пані А. Каліщук привітала пані добродійку С. Чижів та вручила їй корсаж живих квітів. Пані добродійка Чижів була основателькою та першою головою т-ва. Слідував спільний обід, що його приготовило жіноче т-во для всіх присутніх гостей. Пані А. Каліщук попросила місцевого пароха о. прот. К. Квасницького, щоб провів молитву та поблагословив страви. По молитві церковний хор проспівав многоліття Пресвітлійшій королеві Єлисаветі та членкам жіночого т-ва. Відтак пані Каліщук запросила присутніх, щоб встали і однохвилевою мовчанкою вшанували померших членкинь т-ва. Дальша програма свята була слідуюча: Промова пані добродійки Л. Слюзар про 35 літній ювілей СУК. Відтак пані добродійка С. Чижів читала доклад про заснування нашого жіночого т-ва та про започатковану працю.

Опісля слідували привіти від присутніх делегаток: пані Колісник — відділ Доньки України і пані Ольга Крисюк від відділу Ганни Барвінок та від сестрицтва св. Покровської церкви з Монтреалу. Бесідниці заохочували жінок матерей нашого т-ва до дальшої успішної праці та завзивали їх, щоб виховувати своїх дітей в національно і релігійному дусі. Пані Н. Луцишин згадала в своїм слові про працю бл. п. Катерини Випрук, що була головою т-ва.

В другій частині програми пані Н. Зубчинська прочитала реферат про 35-ліття організації, вірш Митрополита Іларіона „Без знання української мови — українцем не будеш", продеклямувала учениця рідної школи, Ольга Білоцерківська. Вірш Владики Іларіона „Рідна мова" продеклямувала учениця рідної школи Катерина Поважнюк. Короткий огляд діяльности т-ва на протягу 10 років прочитала секретарка т-ва пані Лариса Рудич. Пані Валентина Кисленко і панна Таня Кисленко проспівали дует: „Тиха ніч" (колядка), „Прийде весна" — пані Кисленко сольо, „Тихесенький вечер" слова В. Самійленка муз. Стищенка, „Родимий краю" супровід на піяно пана Богдана Квасницького. Учениця рідної школи Надя Залуська виконала на піяно „Сіяночка". Вірш „Зима" продеклямувала уч. рідної школи Н. Білоцерківська. На закінчення разом проспівано „Ще не вмерла Україна".

Другою частиною свята проводила на сцені п. Оля Штехно культосв. референтка товариства.

Л. Рудич, секретарка

Частинна знимка взята на святі 35-ти ліття Союзу Українок і 10-ліття відділу Союзу — жін. товариства ім. св. Княгині Ольги в Лашін, Кве.

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНІВ

Ст. Кетеринс, Онт.

Члени української православної громади церкви св. Юрія, родина і приятелі п-ва Василя і Василини Брендзій улаштували їм гостину-несподіванку з нагоди ювілею 25-ліття подружжя.

Гостина відбулась 4-го листопада 1961 р. в церковній залі. На цю гостину зїхалася родина і діти п-ва Бриндзіїв та приятелі з таких місцевостей — Оттави, Гемилтону, Наяґари Фалс, Торонта і Лонг Бренчу.

Господарем гостини був п. Іван Шоцький. При вході до залі донька ювілятів привітала родичів і причепила їм букетики квітів. Господар попросив ювілятів і гостей до вечері, що її приготовили членкині жіночого товариства ім. Лесі Українки. Гостина почалася молитвою, що її всі спільно відспівали. По вечері відбулась програма, що складалась з привітальних промов. І так п. Іван Боднар вітав ювілятів від православної громади, Анна Титенич від відділу Союзу ім. Л. Українки, Теодосій Ткачук, швагер п-ва Бриндзіїв від родини, син Василь від дітей і внуків. Пані Р. Лакуста вручила дарунок ювілятам від всіх присутніх. У своїх привітальних промовах шановні промовці підкреслювали громадські заслуги ювілятів і желання дочекати золотого ювілею в добрім здоровю. А треба сказати, що шановні ювілята є примірними громадянами, як в родиннім, так і в громадськім житті. Вони виховали і своїх дітей в релігійнім дусі і в любові до всього свого рідного.

П-во Брендзії раніше жили в Оттаві а 1947 року переселились до Ст. Кетеринс і зараз таки стали членами громади, а від початку зорганізування жіночого товариства, пані Брендзій стала членкою і дотепер бере активну участь. Також обидвоє займають в церкві позицію — він братчика, вона — сестриці.

На заклик пана Шоцького переведено збірку на українську пресу і поділено по 5 дол. на „Український Голос", „Вісник" і „Промінь". Жертводавцям щира подяка.

На закінчення гості відспівали ювілятам „Многоліття". Панство Брин-

дзії подякували всім присутнім за цю милу гостину-несподіванку.

Анна Титенич

СВЯТО КНИЖКИ

Саскатун, Саск.

Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської в Саскатуні, святкував Свято Книжки в неділю 29-го жовтня 1961 р. в авдиторії Української Греко-Православної Церкви.

Приемно зазначити, що майже вся програма була виконана самими молодими, чистою українською мовою, як слідує: —

Вступне слово — пані М. Мадюк — предсідниця. Доповідь на тему — Друковане слово і журнал „Промінь" — панна Віра Дорош.

Дует „Чиє то полечко", „У гаєчку" — панни Оленка Ткачук і Олюся Максимюк. Звіт про журнал „Промінь" і бібліотеку при відділі — пані М. Дорош — бібліотекарка. „Тихо Дунай воду несе", „Сонце низенько". — відспівав дівочий хор — панни: Надія Гавриш, Славка Тріщук, Розина Заячковська, Орися Заячковська, Маруся Дрозда, Олюся Максимюк, Оля Кравчук, Валя Шаласний, Ірина Глуханюк, Оленка Ткачук, Савеля Боднарчук.

Доповіді учителів української школи на теми: „Значення та користь української мови" — пані Р. Франко. „Вартість української школи для учнів" — пан Степан Рудий. Дискусія. Кінцеве слово — пані Р. Драган — голова відділу. Ще не вмерла Україна, Боже Щасти!

Програма була пристосована до Свята Книжки і була виконана досконало, за що належиться признання молодим виконавцям, та освітньо-культурній референтці, пані Соні Стратійчук, пані Марії Ткачук за хорові точки і піяністці — пані Р. Франко.

Панна Дорош у своїй доповіді про друковане слово звернула окрему увагу на журнал „Промінь". Вона з'ясувала його різнородний, культурний та повчаючий зміст, за що він заслуговує собі на повну підтримку кожного з нас.

Доповідь пані Франко і пана Рудого доповнювали одна другу, що до навчання української мови. Особливий натиск був на те, щоб родичі вщеплювали любов до української мови в своїх дітей від самої колиски. Добра підготовка з дому багато поможе дитині коли вона піде до української школи. Ми всі вдома підготовляємо дітей до англійської школи різними книжечками та задачами. Отже можемо те саме робити і по українськи. Учитель в українській школі скорше зможе навчити ту дитину, котра буде його розуміти, ніж ту, котра ані слова українського не знає. Приємно було почути, що в нашій дитячій бібліотеці вже є близько сотки українських дитячих книжечок.

З дискусії, виринуло кілька конкретних завваг, про потребу та конечність читати добрі українські книжки, щоб добре і граматично вправлятися в українській мові. Особливу увагу звернуло на конечну потребу зберігати всі чисто українські первотвори або перші видання.

Комуністична влада на Україні, передруковує багато українських писань, але декуди зросийщиною українською мовою, багато з них перелицьовані на большевицький лад.

Присутні мали нагоду оглянути виставку книжок і чисел „Променя", а відтак слідувала гостина при чаю.

Слідне було вдоволення з того, що молодь гарно і корисно провела неділю і добре пописалася перед старшими громадянами, які заповнили залю під церквою.

Ми покладаємо велику надію на тих молодих, які співпрацюють у влаштуванню своїх українських імпрез нарівні зі своїми іншими обовязками — декотрі при науці на університеті — декотрі при праці або в англійських колах. Вони ділами вправляються на будучих провідників чи суспільства.

Половину приходу зі збірки при дверях, призначено на пресовий фонд журнала „Промінь" а решту на побільшення бібліотеки відділу в Саскатуні.

Марія Мадюк

З 35-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ СОЮЗУ НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ"

Заходом відділу Доньки України в Форт Вілліямі, відбулася 9 грудня 1961 р. вечірка, з нагоди 35-літнього ювілею Союзу Українок Канади.

В 1-шій частині вечірки відчитаний був реферат про організацію виготовлений П. Савелею Стечишин на 35-ліття, до якого вступне слово виголосила пані Анна Стасів, а реферат відчитала п. К. Пахолків.

В концертовій частині гурток дівчат рідної школи виконав 2 пісні: „Та туман яром" і „Сонце заходить" під проводом вчителя п. Гр. Мигаля й при піяно супроводі Надії Мигаль.

Пані Марія Пересунька виголосила вірш „Ми з роком цим" а пані Леся Венгер „Українська мова" В. Самійленка.

Вокальний дует: „Зоре моя вечірняя" й „Ой, дівчино шумить гай" при пяносупроводі пані Олі Савчук виконали пані: Орися Яремчук — сопрано, і Беті Карпюк — альт. В другій частині вечірки висвітлений був фільм із гостини й викладу пані Савелі Стечишин, на тему про правильну українську вишивку — в дні 12 листопада. Фільм виконав і висвітлив пан Т. Тацюк. Також висвітлив знимки із відкриття памятника Т. Шевченка в Вінніпегу й фільм з подорожі по Европі. Пані угостили присутніх чаєм і перекускою, і так при милій гутірці закінчено цей корисний вечір. Пані О. Михайлишин і О. Ковальчук перевели збірку на фонд журнала „Промінь" яка в загальному дала приходу на суму $25.20.

К. Пахолків, голова
О. Ковальчук, секр.

ГОСТИНА В НОВІМ ДОМІ

Вест Форт Вілліям, Онт.

Жіноче товариство ім. Олени Пчілки гідно вшанували дня 14 січня довголітну і працьовиту членкиню і її мужа пані Йосефину і пана Василя Сурмаїв з нагоди їх переселення до нової хати.

Вечер весело переплітався промовами і колядами.

Всеч. о. М. Фляк зложив щирі побажання і признання від церковного заряду св. Володимира. Пані Анна Стасів склала признання за щиру працю в жіночім товаристві ім. Доньки України, в якім пані Сурмай також є членкою.

Пані Марія Ґронська і пані Стефанія Музика вручили дарунок від гостей. Пані Ґронська склала найщиріші побажання від жіночого товариства ім. Олени Пчілки.

Члени родини обдарували панство Сурмаїв окремо.

Дарунок був олійний малюнок добре відомої української малярки, пані Теклі Гарасимчук.

Членки подали смачну перекуску і при цій нагоді пані Ґронська попросила присутних скласти на пресовий фонд „Променя". Зібрано $11.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жіночого т-ва, відділу Союзу Українок Канади ім. Л. Українки у Форт Френсес відбулись у пятницю, 22 грудня, 1961 р. у домівці під церквою. Збори відкрила голова т-ва пані О. Пліхта молитвою і подякувала членкам за їх кооперацію та довіря. Предсідницею зборів була добр. Удод, а секретаркою пані А. Буяр. Пані М. Ґушуляк, рекордова секретарка т-ва прочитала звіт з минулих річних зборів.

Діяльність т-ва за минулий рік: відбулось 10 місячних зборів, членки приготовили Святу Вечерю на 18 січня на Щедрий Вечір. Заходами т-ва відбулось свято-роковини Лесі Українки малим концертом. Членки т-ва устроїли два продажі домашнього печива, приготовили обід на храм, обід на св. Юрія, обід на польове Богослуження на фармі п-ва І. Рогожів, а також улаштували свято 35-літній ювілей Союзу Українок Канади концертом і малою перекускою. Т-во сповнило свій повний буджет до централі Союзу.

Членок у т-ві було 38. На 1962 р. уписалось 9 нових членок.

Фінансовий звіт:

З року 1960 осталось	$1,736.00
Приходи в 1961 р.	1,016.47
Розходи в 1961 р.	696.16
В касі осталось	2,056.31

Заряд т-ва на 1962 р. пані — М. Соколотюк — голова, К. Підлубна — заст. голови, А. Буяр — рекор. секретарка, М. Ґушуляк — заст. рекор. секретарки, М. Андрушко — касієрка, С. Ґушуляк — фінанс. секретарка. Господині — А. Койцан, А. Пліхта, Л. Ґушуляк, К. Ґушуляк і М. Бадюк.

Марія Ґушуляк, голова
Анна Пліхта, секретарка

ОШАВА, ОНТЕРІО.
Відділ ім. Барвінок

Відділ Союзу Українок Канади ім. „Барвінок" в Ошаві, Онтеріо начислює 23 членки. Усі по своїй змозі працюють зі старанням у різних ділянках праці та беруть активну участь в церковно-громадському житті. Відділ очолювала пані Марія Семенюк в 1961 році з самопосвятою та любовю. А де існує любов там шириться і згода, і гармонійність, і охота співпрацювати, та безліч сприяючих прикмет. Місячні збори товариства відбулися у домах членкинь. Річні збори та вибір нової управи взяли місце у парафіяльній залі.

Для здобуття фондів переведено наступні імпрези: — Весняна Забава з перекускою, вечеря з українськими стравами для місцевого клюбу, З продажі вживаних речей, 1 вечерок — бінго. Злагоджено перекуску для спортового клюбу, влаштовано будку з печивом при нагоді церковного базару.

В дальший склад діяльностей входять: — „День Українського Студента", чайне прийняття з нагоди конференції СУС, Обід-Свячене у залі, сніданок для дітей по Св. Причасті, пікнік для недільної школи, почастунок-прогулька для молоді з нагоди реєстрації на науку. Приготовлено перекуску для старшого відділу СУМК на їхній танець. Спільними силами влаштовано концерт в День Матері.

За старанними зусиллями Союзу Українок зорганізовано молодший відділ СУМК. Основні збори та вибори заряду відбулися 17-го квітня 1961 р. Відділ складається з 10-ти молодих людей. Є надія на збільшення членства з бігом часу. Наше товариство справді радіє, бачучи підростаючих громадян у рядах організаційного життя. Цей відділ СУМК знаходиться під наглядом відділу Союзу „Барвінок". До надзірної ради входять: пан В. Куць пані М. Семенюк, пані добр. Ю. Лучак, капелян, — Всеч. о. Д. Лучак.

Окрім повищого ще така діяльність: було розіграно вишиту річ від централі, половину доходу відіслано до центральної екзекутиви. Розносили кошики-паски до шпиталю на Великдень. Комітет відділу причинився декорувати залю на Церковний Ювілей. Членки помагали подавати до столів та спекли печиво на ювілейний обід. Під управою відділу Союзу відбулося декілька спортових вечерків для української молоді. Придбали приспособлення до гри в „бедмінтон" для парафіяльної молоді. Закуплено підставки до кухні при залі. Подарували ляльку в народньому строю для шпитальної організації. З подарованого матеріялу вишили фартушки на запланований проект. При кінці одних зборів перевели „китайську лецитацію" з принесених членками речей. Дві членки працювали учительками при недільній школі впродовж року. Недільний комітет опікується дітьми недільної школи. Опаковано подарунки на свято Миколая. Приписуємо належну заслугу добр. Ю. Лучак за переведення концерту з дітьми на Миколая. Союз Українок постарався заангажувати кваліфікованого учителя українських національних танків для дітей і молоді. Пан М. Дудар своєю здібністю і енергійним керівництвом вложив танцюристам корисні надбання щодо танців. Започатковані курси продовжуються далі під іншим проводом.

З ділянки культурно-освітної праці членки збагатили себе духово та морально. На одних сходинах читано поезію славної української письменниці — Лесі Українки.

Приїзд голови екзекутиви пані С. Пауш та виголошення нею цінної промови, піднесло членок на духові. Дальші діяльности: на чолі з учителем піклувалися переведенням українських танків. Одного вечора членки мали нагоду оглянути внутрішню частину „Телефонічного Будинку" де ближче обзнайомилися з актуальним виконуванням праці в телефонічній сітці. У місяці червні чоловіки членок загостили на збори, де могли докладніше приглянутися організаційній праці своїх дружин.

Розвагова частина: спортовий вечерок в зимову пору та гостина у домі одної членки. Родинний пікнік в парку літом. На річних зборах вибрано нову управу в слідуючих особах: голова — В. Масієвич, уступаюча голова — М. Семенюк, заступниця голови — М. Шолдра, рекордова секр. — О. Горегляд, касієрка — А. Дутчак, фінансова секр. — М. Захаров, секр. до преси—добр. Ю. Лучак; контрольна комісія — О. Плішка, О. Цибуляк, Е. Андрей; телеф. ком. — Г. Мага, М. Грегоренко; ком. до недільної школи — М. Гонта, А. Стезик; ком. до кухні — М. Костюк, М. Семенюк, О. Плішка; програмовий ком. — О. Куць, А. Сабат; ком. до відвідування хворих — Ю. Доброшинська, А. Іваськів, референтка гостин — Ю. Гриців.

Фінансовий звіт за 1961 рік:

З 1960 р. осталось	$692.08
Приходи за 1961 р.	1,275.63
Розходи за 1961 р.	1,857.24
В касі осталось	110.47

Товариство жертвувало на церкву 215 дол., нагорода для вчителя — 50 дол., на фонд „Промінь" — 10 дол. В цілості виповнено бюджет до централі та інформаційну анкету до архівів при централі.

Марія Семенюк, голова
Оля Горегляд, секретарка

ЕНДЕВОР, САСК.
Відділ Ольги Кобилянської

Річні збори жіночого товариства імени Ольги Кобилянської в Ендевор відбулися 14-го грудня 1961 в домі пані Анни Костачук. Голова товариства, пані Анна Корній відкрила збори, усі змовили молитву. Предсідницею зборів була пані М. Юрків. секретаркою О. Вівчарук. Звіт діяльности перечитала рекорд. секретарка О. Вівчарук — членки ходили колядувати і прихід передали до церкви. Членки також помагали церковним членкам на храмовий обід. Мали один базар, а що в нас таке мале число членок, то треба добре наробитися, щоби було що продавати на базари.

Восени приготовили одну пирогову вечерю. Членки купили фарбу і помалювали Народний Дім у середині, також побілили у пивниці. У нас мале число членок — одні відійшли у вічність а інші забралися шукати кращої долі. Ті, що відійшли у вічність най їм буде вічная память, а ті що відійшли шукати кращого місця як Ендевор най їм Бог дасть щастя. Потім касієрка Розалія Рутковська здавала фінансовий звіт як слідує:

Дали до церкви $77.80, до Народного Дому — 50 долярів на вентелятор 17 дол., також купили фарбу до Нар. Дому. Улаштували умивальню у Нар. Домі $5.50.

Фінансовий звіт:

З року 1960 осталось	$216.98
Прихід у 1961 р.	467.72
Розхід у 1961 р.	455.28
В касі осталось	229.42

Членки мали 8 місячних зборів. Контрольна комісія потвердила, що всі рахунки в порядку.

Заряд товариства: голова Анна — Корній, заступниця голови — Анна Костачук, секретарка — Олена Вівчар, касієрка — Розалія Рутковська. Контрольна комісія — Катерина Ґриба і Марія Юрків. Господинями — А. Костачук і Марія Юрків.

Анна Корній, голова
Олена Вівчарук, секретарка

ТОРСБІ, АЛТА.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори жіночого товариства ім. О. Басарабової В. Торсбі Алта, відбулися 3-го грудня, 1961 року в домі пані К. Назар. Збори відкрила голова, пані К. Назар молитвою. Предсідницею була пані К. Назар; секретаркою пані О. Храновська. Діяльність товариства в протягу року: товариство відбуло 6 місячних зборів, 2 засідань заряду. Під час Різдвяних свят членкині ходили колядувати. Товариство жертвувало 310 дол. на малювання церкви. Заходами т-ва приготовлено 2 обіди і улаштовано Листопадове Свято, де присутні, зложили $31.50 на українських інвалідів. При товаристві існує українська школа, в якій учителює пані О. Храновська. Також т-во вислало делеґатку на з'їзд до Едмонтону і жертвувало на організаційний фонд Союзу Українок Канади $39.75.

Відсвяткувало роковини Тараса Шевченка на якім Всеч. о. Щербань відправив Панахиду.

Фінансовий звіт дала пані О. Кіящук:

З 1960 року осталось	$283.72
Прихід в 1961 р.	721.95
Росходи в 1961 р.	635.20
В касі осталось	370.47

Заряд т-ва на 1962 рік: пані: Є. Бабяк — голова, К. Назар — заступниця голови, М. Світлик — секретарка, О. Храновська — заступниця секретарки, О. Кіящук — касієрка. Контрольна комісія — А. Сташко, Є. Пирч, О. Храновська. Старші сестриці — Л. Кіящук, К. Назар, Т. Адамець. Господині — Є. Пирч, Є. Адамець, Є. Павлик.

Є. Бабяк, голова
М. Світлик, секретарка

ВИНИЯРД, САСК.
Відділ Доньки України

Річні збори жіночого товариства Доньки України у Виниярд відбулись 3-го грудня в Українськім Народнім Домі. Діяльність т-ва за минулий рік: відбулось 5 місячних зборів і 2 засідань заряду. Заходами жіночого товариства відбулось свято св. Миколая, освітній вечерок в честь Лесі Українки, храмовий обід, осінній базар, два спільних вечірки, дві перекуски-випродажі, два похоронні обіди і куплено квіти на похорон двох наших членок, що відійшли у вічність — Анастасія Попович і Параска Пилипюк.

Членки т-ва улаштували бенкет в честь наших заслужених громадян п-ва судді і пані М. А. Стечишинів з нагоди 50-ліття їх золотого ювілею. Членки брали участь в імпрезі в честь наших бувших членів — п-ва Марчишин з нагоди їх 25-го ювілею.

Товариство вислало делеґатку на з'їзд до Саскатуну і займались продажем білетів для провін. екзекутиви Союзу Українок Канади в Саскачевані. Членки т-ва брали участь у підприємствах в користь цвинтаря і шпиталю і купували квіти хворим членкам до шпиталю. В часі Різдва членки ходили колядувати і взагалі в цім році посвятили багато часу і праці для церкви — помалювали лавки, підлогу і також придбали килими до церкви.

Наш відділ виповнив свій буджет до централі і вислав малу жертву до централі з нагоди 35-літнього ювілею, також дали жертву на стипендію і на фонд журнала.

Заряд т-ва на 1962 р. Анастасія Добровольська — голова, Марія Анака — заступниця голови, Анна Ріпак — секретарка, Марія Мочульська — касієрка. Контрольна комісія — Соня Дверничук, Марія Ганкевич і Анна Дверничук. Відвідування хворих — Марія Анака, Марія Мочульська і Софія Кушнірук. Наш відділ складає щирі побажання проводові Союзу і бажає успіхів на будуче.

Анаст. Добровольська, голова
А. Ріпак, секретарка

КЕМСАК, САСК.
Відділ ім. С. Русової

Річні збори тов. відбулись 3-го грудня 1961 р. в присутности 22 членкинь та одної гості. Збори відкрила голова тов. п-ні С. Михасів і попросила добр. Бублик провести молитву. Двохвилинною м о в ч а н к о ю вшановано померших членкинь. На предсідницю зборів обрано п-ні Ф. Рабчак. Тов. відбуло 9 зборів. Голова покликала секретарку, касієрку та урядниць від комітетів подати звіт з річної праці. З звітів членки ні довідались і одобрили задовольняючу працю заряду і комітетів. Пані С. Михасів склала сердечну подяку усім членкиням та церковному заряду за добру співпрацю, та також пароху і добродійці за їхню щиру працю для громади. Особливо відзначено працю недільної школи, в якій під теперішній час учащає 59 дітей, в якій наші невтомні членкині

пані І. Гладун пятий рік працює без перерви, М. Франко другий рік, М. Зазеленчук і п. Ойстрик перший рік, а п-ні А. Власійчук заступає їх в разі потреби. В українській школі учить парох П. Бублик, до якої вчащає 15 дітей. Провідником СУМК-у є п. М. Гладун, капеляном парох П. Бублик, товариство для СУМК-у влаштувало прийняття, на якім промовляли до молоді пп. М. Гладун, П. Власійчук. Силами недільної школи відбувся концерт на свято Миколая і День Матері, а жіноче тов. обдаровувало діточок святочними пакунками.

В час Великого Посту тов. мало велику приємність приймати у себе священиків і їхні родини під час Сповіді. За 1961 рік тов. відбуло: пущення, випродаж Великоднього печива, храмовий обід, осінній базар, а також при потребі помагали під час поминальних перекусок. За цей рік мали поважні видатки: 900 дол. передано до церковної каси, на оплату коштів перебудови приміщення під Церквою та огорожу навколо Церкви, передано до інституту П. Могили в Саскатуні на докінчення умеблювання кімнати 100 дол. (з попередніми 200 дол.), докуплено потрібне начиння до тов., вислали 25 дол. на будову Всеканадійської Катедри в Вінніпегу, та на кошт тов. була вислана одна дитина до оселі „Соняшна Купіль", та на інші дрібніші речі.

Наші членкині помогали у збірці на умово хворих. Брали численну участь у святкуванні 100-чя з дня смерти Т. Шевченка, разом з громадою ходили колядувати на Церкву. Дбайливі членкині А. Магера, Д. Гриньків та Ф. Рабчак прикрасили Церкву гарно вишитими речами, защо членкині щиро їм дякували.

Товариство сповнило свій буджет, перечитували і поможливості виконували постанови централі. З приємністю треба зазначити, що між членкинями існує взаємне довіря, пошана і порозуміння.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. лишилось	$1,269.05
Прихід за 1961 р.	1,543.35
Розхід за 1961 р.	1,633.52
В касі залишилось	1,178.88

Заряд на 1962 рік: голова — Катерина Магер, заступниця — І. Гладун, секретарка — добр. Катерина Бублик, заступниця секр. — М. Франко, касієрка — А. Власійчук. Контрольна комісія — І. Ґнип і М. Романюк. Добродійний комітет: М. Барабаш, Т. Барабаш. Комітет недільної школи: А. Власійчук, І. Ґнип. Комітет господинь: М. Великголова, А. Великголова, М. Стефанюк, А. Ахтимійчук, В. Сабістянович, К. Зипчин. Сестрицтво: А. Магера, А. Клапатюк, Д. Мисинюк, К. Климчук, А. Кравченко і М. Прокопець.

Стефанія Михасів, голова
Катерина Бублик, секретарка

ЙОРКТОН, САСК.

Відділ ім. О. Пчілки

Річні збори жіночого товариства ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. відбулися 14-го грудня 1961 р. в Народному Домі. Усі членки заряду і референтки комітетів здавали свої звіти з цілорічної праці відділу.

Протягом року товариство відбуло 11 місячних зборів, одні надзвичайні збори, і одно засідання заряду. Приготовлено 5 обідів святочних, 4 похоронних обідів, около 70 бенкетів, 14 чайних прийнять, 2 чаї з випродажем печива і писанок на весняний, а ручних робіт на осінний.

Жіноче товариство опікується українською школою і дає поміч комітетові недільної школи. На св. Миколая обдарувало дітей дарунками, приготовило перекуску з нагоди св. Сповіді й Причастя, і на закінчення шкільного року причинилося до пікнику. Цього року започатковано День Українського Студенства на якім вшановано 45 студентів. Всі старання звернено на те, щоб дітей затримати в українськім православнім дусі, тому поновно зорганізовано СУМК.

Товариство також дбає про хворих. Відвідують їх і обдаровують квітами. На Різдво членки розносять дарунки всім пацієнтам в шпиталях, а на Великдень свячене і писанку. Також тов. передплачує „Український Голос" і „Вісник" до обидвох шпиталів.

Сестриці при товаристві дбають про прикрасу і чистоту Божого храму. Цього року придбали 2 стихарці для менших хлопців.

Помагають наші членки і в громадській праці, як збірках фондів для умово-хворих і подали перекуску жертводавцям крови для червоного Хреста.

Членки брали участь на таких культурно-освітних сходинах: св. Миколая, Лесі Українки, Тараса Шевченка, День Матері.

Також було приготовлено виставу українських вишивок на ексебишон.

Відділ вислав дві делеґатки на пров. з'їзд в Саскатуні.

Цього року товариство вітало в себе голову централі Союзу, пані С. Пауш. Всі членки складають щиру подяку за відвідини та цінну доповідь.

В бігу року товариство жертвувало: на місцеву церкву $4,109.91, на Народний Дім $1,008.57, Катедру Пресв. Тройці 150 дол., на місцевий шпиталь 800 дол., на журнал „Промінь" 50 дол., на оселю „Соняшний Купіль" — 50 дол., а на інші добродійні ціли 30 дол.

Фінансовий звіт:

З 1960 року осталося в касі	$ 111.05
Прихід в 1961 р.	11,695.06
Розходи в 1961 р.	11,759.19
В касі осталося	46.92

На 1962 рік вибрано слідуючий заряд: голова — Анна Ковалик, заст. голови — П. Чабан, кореспонд. секр. — Єфр. Стратійчук, секр. рекор. — Олеся Піць, заст. секр. рекор. — Анна Заліщук, фінан. секр. — Ґеня Яремко, касієрка — С. Криптил, бібліотекарка — П. Чабан, культурно-освіт. референтка — добр. О. Бойчук. Контрольна комісія — Д. Скрипник, Є. Демчук, Н. Ахтимійчук; репрезентантка до „госпітал егзилері" — А. Цимбаліста; представниця до „Ментал гелт" — К. Процишин; комітет відвідування хворих — В. Трофанюк, О. Лукій, П. Гарвей, П. Процишин, Д. Корбит, М. Пасічник, М. Зорян, О. Бойчук; голова недільної і української школи — П. Процишин — конвінер, сестриці — А. Гишка, А. Федорак, А. Клевчук, С. Андрусяк, А. Равлюк, Дж. Гудема, пані Ґнип; господині — А. Владійчук, М. Ґемрації, А. Гишка, С. Стефанюк, М. Анака, О. Стінка; ком. телефонування — М. Ґерман, Д. Благут, А. Клевчук, М. Прокопчук, С. Скварчук, М. Зорян, Н. Кадещук, Д. Гудима, А. Ґулька.

А. Ковалик, голова
О. Піць, секретарка

НИПАВИН, САСК.

Відділ ім. О. Басарабової

Діяльність товариства — в минулому році жіноче товариство виявило гарну працю. В протягу року т-во відбуло 7 місячних зборів, 1 надзвичайні й 1 річні.

Уряджено спільну св. вечерю на Щедрий Вечер й спільне свячене, членки приготовили і видали 8 бенкетів, пирогове пущення, храмовий обід, найняли Панахиду на свято Тараса Шевченка, День Подяки і в честь борців, що полягли за наш край. Був концерт на День Матері, т-во помагало родині видати вечерю на 25-літний ювілей для панства Шутер, на свято Івана Христителя дали перекуску, на осіннім базарі продавали перекуску, на свято Михайла зробили несподіванку для панства Мохоруків і мали перекуску, мали несподіваний прощальний вечер для панства Браніских, як члени Народного Дому мали забаву з музикою. Жіноче т-во продавало перекуску, також влаштувало пікнік для дітей недільної школи і видали дітям торбинки горіхів і цукорків під час Різдвяних свят. Т-во мало чайне прийняття і післали збірку на журнал „Промінь", мали розігравку і чайне прийняття на Колегію св. Андрея. Комітет для відвідування хворих відвідував шпиталь і доми хворих жертвуючи для них дарунки.

Т-во піддержує недільну школу, докупило певну скількість ріжного посуду до кухні і фіранки до церкви. На кожних місячних зборах жінки мали маленьку розігравку.

Через свої сестриці т-во дбає про окрасу Божого Дому.

Т-во вислало до централі буджет і вкладки Гроші пожертви зложено на церкву Діви Марії в Нипавин 900 дол., на Інститут ім. П. Могили 25 дол., допоможний фонд $16.35.

Фінансовий звіт:

Дохід на 1961 рік	$1,676.19
Розхід на 1961 рік	1,753.20
В касі осталося	615.04

Так приблизно представляється наша праця.

Пані Гафія Пронич, уступаюча голова зложила подяку зарядові і товариству за кооперацію за той час, що вона була головою і побажала новому зарядові і товариству доброго здоров'я і витривалости та успіху в наступаючім року.

Річні збори відбулись в грудні 1961 р. в Народнім Домі ім. Т. Шевченка.

Заряд товариства на 1961 рік: голова — Катерина Словська, заступниця — Оксана Мохорюк, секретарка — Павліна Юзва, касієрка — Надія Стрільчук, контрольна комісія — Оксана Пронич, Параска Шутер і Маруся Григор, гардеробниці — Гафія Пронич і Марія Шутер, сестриці — Марія Григор, Марія Яремко, і Марія Дмитерко, комітет відвідування хворих — Маруся Григор і Надія Стрільчук, господині — Марія Григор і Марія Дмитерко, учительки недільної школи — Маруся Григор, Надія Стрільчук, Анна Словська і Павліна Юзва.

Гафія Пронич, уст. голова
Павліна Юзва, секретарка

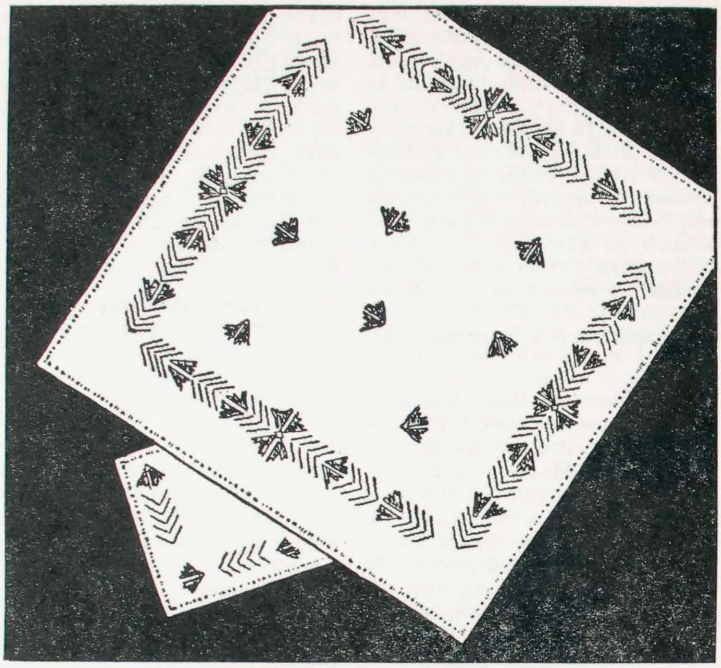

Вишиваний чайний обрусик і серветки.

Тяглий орнамент біжить довкруги. По середині покидані в різних напрямах кусники круглого мотиву.

Кольори: ■ — чорна, хх — червона, // — зелена, оо — жовта.

З журнала „Нова Хата", 1938 р.

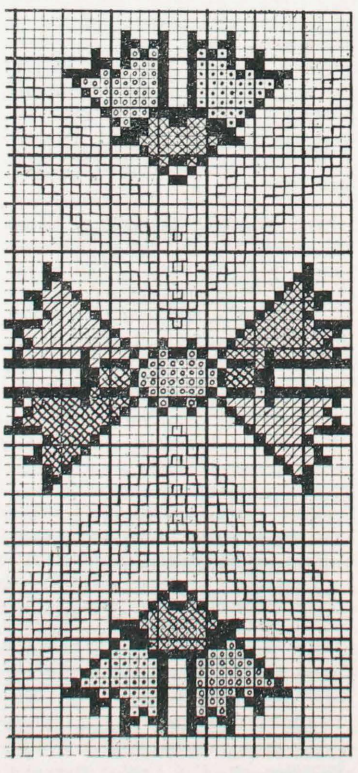

ЦІННА ПРАЦЯ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ

Серед нових видань появилась з кінцем 1961 р. праця неоціненої історично-культурної вартости для українського світу, з під пера пані Ольги Войценко — „Літопис Українського Життя в Канаді".

Для кожного народу літописи мають велике значення, що з бігом часу, набирають більшої ваги й оцінки, бо це ж є точне документування подій, що відбувались в певному періоді матеріяльного і культурного розвою даної країни чи народу. Про нас, українців, стояла б глибока порожнеча в історії Канади, коли б не було записано про вклад культурних надбань і мозольної праці українців.

В історії світу бачимо, що не має аж надто багато істориків чи літописців, які сумлінно й акуратно записували б хід історії свого народу — бо до такого діла мусить людина мати Богом дані здібности, глибоку любов до свого краю та безмежну терпеливість!

Пані Войценко належить до цієї виїмкової і визначної категорії людей. Проєкт цей тим більше значний, що виконувала вона його у вільних хвилинах, поза межами щоденної і громадської праці. Перед таким монументальним завданням був би з повністю зблід і побоявся не один великий чоловік, та пані Ольга Войценко, сама ніжна і мила жінка, у своїй посвяті, не відчувала ні довгих, нудних вечорів, ні браку товариського, приємного гостювання — вона вглибилася в цю любу для неї працю і, наче той нурець, що вибирає дорогоцінні перлини з глибини моря, вона вибирала важливі моменти, світлі постатті, визначні роковини і все інше та старанно рекордувала те на папері. З ходом часу ця праця почала набирати форми і цілости, а сьогодні стоїть перед нами як доконаний факт, що людина посідає в собі невичерпні джерела сили і витревалости до здійснення найтруднішого завдання чи взнеслої мрії! Якщо була б пані Войценко до цього діла не присвятила свого часу і труду, то хто знає чи ми коли і мали б цей хронологічний документ історії українців Канади, що стоятиме як світлий памятник і дороговказ для майбутніх поколінь!

Пані Войценко належиться найщиріша подяка від усіх нас за започаткування і довершення цього історичного твору — бажаємо її від Господа сили, витривалости і взнеслого надхнення до викінчення другої частини цього Літопису. Хай буде він цінним додатком до кожної бібліотеки — в українському домі і в громаді!

Стефанія Пауш

ЖЕРТВИ НА ФОНД ЖУРНАЛА

Пров. Екзекутива С. У. К. в Манітобі, з нагоди відзначення 35-ліття Союзу під час пров. з'їзду у Вінніпегу —	35.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Вернон, Б. К. —	21.75
Відділ ім. Л. Українки — Давфин, Ман. —	20.00
Добр. Л. Слюсар — Монтреал, Кве. —	15.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун, Саск. — з нагоди Свята Книжки —	12.00
Відділ ім. Лесі Українки — Овкборн, Ман. —	10.00
Відділ ім. О. Басарабової — Ґлеслин, Саск. —	10.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Лашін, Кве. З нагоди 35-ліття Союзу —	10.00
Пані М. Туртяк — Ґримзбі, Онт. —	6.50
Пані Олена Шевчук — Вишарт, Саск. —	5.50
Пані Наталія Царук — Вірдейл, Саск. —	5.00
Пані Марія Вавринюк — Едмонтон, Алта. —	5.00
Пані Є. Охітва — Скарборо, Онт. —	5.00
Пані Марія Бабій — Овкборн, Ман. —	5.00
Пані А. Титенич — Ст. Кетеринс, Онт. — збірка на прийнятті в честь п-ва Брендзіїв —	5.00
Пані І. Кашман — Вегревил, Алта. —	2.00
Добр. Надія Стус — Монтреал, Кве. —	2.00
Пані Емілія Слюзар — Лондон, Онт. —	2.00
Пані Анастасія Бабляк — Вердон, Кве. —	1.50
Пані І. Р. Лакуста — Ст. Кетеринс, Онт. —	1.50
Пані П. Кузик — Іннисфрі, Алта. —	1.50
Пані А. Гарасим — Форт Вілліям, Онт. —	1.50
Пані В. Катеринич — Саскатун, Саск. —	1.50
Пані Марія Зимовик — Монтреал, Кве. —	1.50
Пані Ф. Рабчак — Коте, Саск. —	1.50
Пані А. Дерворіз — Коте, Саск. —	1.50
Пані А. Павлик — Вінніпеґ, Ман. —	1.50
Пані Є. Ілащук — Порт Кредит, Онт. —	1.50
Пані П. Дверничук — Мимико, Онт. —	1.50
Пані З. Дацьків — Ґримзбі, Онт. —	1.50
Пані Г. Пигурська — Содборі, Онт. —	1.00
Пані М. Колтик — Вінніпеґ, Ман. —	1.00
Добр. А. Ґоргіца — Вінніпеґ, Ман. —	1.00
Пані М. Тимчок — Монтреал, Кве. —	1.00
Пані Анна П. Іванчук — Витков, Саск. —	1.00
Пані Л. Козар — Етелберт, Ман. —	1.00
Пані А. Семотюк — Вінніпеґ, Ман. — (Давніше — 1.00)	.50
Пані К. Гаврищук — Торонто, Онт. —	.50
Пані А. Кріль — Торонто, Онт. —	.50
Пані А. Лазарович — Саскатун, Саск. —	.50
Пані К. Сакалюк — Торонто, Онт. —	.50
Пані С. Солован — Мирнам, Алта. —	.50
Пані Ю. Сулима — Торонто, Онт. —	.50
Пані О. Мисак — Нипавин, Саск. —	.50
Пані М. Нема — Монтреал, Кве. —	.50
Пані Т. Ясків — Монтреал, Кве. —	.50

Всім тим, що працюють в користь журнала, що придбали нових передплатників, що зложили свої пожертви, чи взяли участь в імпрезах висловлюємо найщирішу подяку. **Адміністрація „Променя".**

Подай душі убогій силу
Щоб огнено заговорила,
Щоб слово пламенем взялось,
Щоб людям серце розтопило
І по Україні понеслось.

Т. Шевченко

P JAN 62
MALANCHUK MRS N
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

ЧОМУ ЧЕКАТИ ДО ВЕСНИ?

- **ЗРОБІТЬ ЦЕ ТЕПЕР**
З ПОЗИЧКОЮ НА ПОКРАЩАННЯ ДОМУ

Позички на покращання дому можна набути у вашому банку згідно з Нешонал Гавзінґ Актом для перебудови й направи зовні чи внутрі дому та для всяких інших поліпшень. Ви можете позичити до $4,000 на сплати до десять років. Ці позички є також до набуття для власників домів на винайм.

- **ЗРОБІТЬ ЦЕ ТЕПЕР**
З ПОЗИЧКОЮ НА ПОКРАЩАННЯ ФАРМИ

Позички на покращання фарми, що є ґарантовані домініяльним урядом, можна набути у вашому банку — до висоти $7,500 на пять відсотків звичайного проценту і на сплати до десять років.
Ці позички охоплюють закупно всіх родів фармерського устаткування і поліпшення хати на фармі і фармерських будинків.

- **ЗРОБІТЬ ЦЕ ТЕПЕР**
З ПОЗИЧКОЮ НА МАЛЕ ПІДПРИЄМСТВО

Розвідайте про підтримані урядом позички у чартерованих банках на поліпшення малих бизнесових підприємств — до $25,000 і на сплати до десять років.

За порадою і допомогою зверніться до вашого льокального Нешонал Емплоймент Офісу.

Видано з уповноваження Дост. Михайла Стара, Міністра Праці, Канада.